

KOMMUNISTISK POLITIK



Nr. 3
marts -
april
2014
18. årg.

8. marts: Kvinder i Istanbul på vej mod Taksim-pladsen støder sammen med politi. Foto El Periódico



TEMA: Derfor Nej til EU's patentdomstol
Ukraine: Kup og rivalisering
Folkefrontens relevans i dag

TAYYIP (ERDOGAN) ! LØB NU ! KVINDERNE KOMMER !

To gange Nej i maj

EU-parlamentsvalget den 25. maj og folkeafstemningen om EU's patentdomstol den 25. maj er betydningsfulde. Det er valg, der kan få konsekvenser. Der kan ændre den politiske situation.

Men ikke hvis det går, som regeringen og tilhængerpartierne planlægger, og det bliver et Ja til EU's patentdomstol og genvalg til det meste af Bruxelles-banden. Så vil tingene i fuld fart fortsætte deres skæve EU-kurs: Monopolernes og de multinationales og deres regerings nyliberale felttog mod befolkningsflertallet – i Danmark og i det øvrige EU vil simpelthen blive skruet op i tempo.

Valgkampen er for længst i gang. Ved hvert eneste EU-valg bliver hele sværmen af EU-partier kritiske i forhold til unionsudviklingen. Nu vil både regeringen og de borgerlige partier, anført af Lars Løkke og Venstre, gå til kamp mod EU-kommissionen om børnechecken. Underforstået at de vil forsvare de danske 'velfærdsydelser'. De forøger at dække over deres spor:

Både VKO og SR(SF)-regeringerne har ihærdigt og omhyggeligt gennemført et hav af EU-dikterede nedskæringsreformer uden at pive eller protestere mod noget som helst. De har allerede slagtet den danske 'velfærdsmodel', som blev opbygget ikke mindst i 1960'erne – og har kaldt hele operationen at redde velfærden. Efterløns-, dagpenge-, førtids-, fleksjob- og kontanthjælpsreformer, SU-reformer og skattereformer, uddannelsesreformer, udliciteringer og privatiseringer bærer alle EU's stempel.

Men de danske unionspolitikere er presset af den folkelige vrede over nedskæringspolitikken og EU-harmoniseringen, der har umuliggjort opretholdelsen af den skattefinansierede velfærdsmodel.

De søger igen at score point og stemmer med vælgerbedrag a la 'Unionen er stendød'. Tro dem ikke over en dørtærskel. Hverken deres løfter eller deres trusler. Der bliver ikke flere arbejdspladser, hvis danskerne siger ja til EU's patentdomstol. 'Velfærden' bliver slagtet og ikke reddet af socialdemokrater og venstrefolk i Bruxelles – eller af en Thorning- eller Løkke-regering.

lav profil om. Som for eksempel EU's udbygning til Europas Forende Stater. Eller opbygning af Europahæren til EU's nye krige i Afrika og på andre kontinenter.

Man er i gang i Afrika, som i Den Centralafrikanske Republik CAR. På grund af EU-undtagelserne deltager Danmark ikke direkte militært, men i en kostbar 'samordnet militær-civil indsats'. Og EU er også i fuld aktivitet i Europa, hvor man fortsætter opbygningen af tidligere 'østblok-lande'.

Lige nu gælder det en stor mundfuld: Indlemmelsen af Ukraine i EU og dets indflydelsessfære. Det 'demokratiske' og 'fredssikrende' EU støttede kuppet, med regulære nynazister i front, og indsættelse af en ny EU- og NATO-begejstret

og –betalt regering. Begivenhederne i Ukraine viser, at EU ikke tager de fjerneste demokratiske hensyn, når dets interesser skal udvides, og spiller hazard med fred og sikkerhed også i Europa.

Sammen med USA og NATO vil EU dominere og dele verden.



EU-parlamentsvalget er vigtigt, fordi det gælder om at sikre og styrke den konsekvente EU-modstand i parlamentet og i hele EU, som i Danmark repræsenteres af Folkebevægelsen mod EU, og alene af den. Alle de andre opstillede partier er tilhængere af EU.

Folkebevægelsen er også i fuld gang med sin valgkamp og kampen om patentdomstolen. De tværpolitiske komiteer over hele landet vil i de næste to måneder være massivt på gaden over hele landet. 1 million valgaviser skal uddeles. Den konsekvente modstand skal synliggøres.

Folkebevægelsen står til et godt valg. En styrket Folkebevægelse betyder også en svækket nyliberal EU-front og en svækkelse af unionspolitikkerne.

For almindelige mennesker er der kun gode grunde til at stemme nej til EU's patentdomstol. Den betyder ikke bare tab af danske suverænitet og styrkelse af monopolernes og de multinationales kontrol også med det danske marked – og dyrere og giftigere varer.

To gange Nej i maj betyder styrkelse af Nej-siden og Folkebevægelsen mod EU – og et klart Nej til EU's og monopolernes patentdomstol.

Meget planlægges til efter parlamentsvalget, der nu holdes

Redaktionen 11. marts 2014

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 425 kr.

Institutioner
1 år 550 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
19. april 2014
Deadline næste nr. 11.04.14

Hænderne væk fra Ukraine!

Af Stop Terrorkrigen

Den notoriske krigsforbryder Anders Fogh Rasmussen, tidligere dansk statsminister og nuværende generalsekretær for den imperialistiske militæralliance NATO, erklærede den 2. marts, da han indkaldte NATO-landene til et krisemøde om den tilspidsede situation i Ukraine:

"Hvad Rusland nu gør i Ukraine, krænker principperne i FN's charter. Det truer freden og sikkerheden i Europa. Rusland må stoppe sine militære aktiviteter og trusler."

Fogh Rasmussen burde vide, hvad han snakker om. Han er fortsat ustraffet for sin andel i aggressionskrigen mod Irak, der var en grov forbrydelse mod folkeretten og FN's charter, baseret på en skummel løgn om irakiske masseødelæggelsesvåben.

Den indtil videre ustraffede Fogh Rasmussen fortsætter sine løgne og sin rolle som agent for USA og den vestlige imperialism.

USA, EU og NATO er hovedansvarlige for den foruroligende og ildevarslende situation i Ukraine. De har økonomisk og politisk og på andre måder støttet statskuppet, der afsatte og fordrev den demokratisk valgte præsident Viktor Jakunovitsj og indsatte en provestlig marionetregering med Turtjinov som 'midlertidig præsident'.

Fascistiske og nynazistiske kræfter spillede rollen som spydspids i det voldelige kup, som de vestlige medier fremstiller som en folkelig 'revolution'. Men dens virkelige karakter er ultrareaktionær. Det fascistiske parti Svoboda har en afgørende indflydelse i denne illegitime regering, der tog kontrol med hovedstaden Kiev og det vestlige Ukraine og straks blev anerkendt af USA og EU-landene.

Kupregeringen er stærkt antirusisk og har Ukraines tilslutning til EU og NATO som mål. For at give den et skær af legitimitet har den dekretet præsidentvalg den 25. maj – samme tid som valgene til EU-parlamentet afholdes. En af den indsatte regerings første handlinger var at annullere russisk som Ukraines officielle sprog nr. 2.

EU ønsker, at Ukraine bliver en fast del af dets indflydelsessfære, og USA vil fortsætte sin militære omringning af Rusland, som det ser som en af sine farligste globale konkurrenter.

Kuppet har kastet Ukraine ud i et politisk og socialt kaos. Faren for en blodig borgerkrig udløst af de fascistiske militser har været overhængende.

I denne situation har Rusland reageret med at tage militær kontrol med den gamle russiske halvø Krim med et russisk befolkningsflertal, som først i 1954 blev en del af Ukraine, et land i det daværende Sovjetunionen. Efter landets løsrivelse fra Sovjetunionen i 1991 har Rusland indgået aftaler om opretholdelse af strategisk vigtige militær- og flådebaser.

Rusland har ikke anerkendt kupmagterne, men anerkender fortsat den væltede præsident Jakunovitsj, som angiveligt har anmodet Rusland om at gribe ind for at hindre blodige kampe på Krim og Ukraine. Rusland forsvarer også de militære aktiviteter, der sigter på at neutralisere de ukrainske soldater på Krim, der er underlagt kupregeringen.

Det er en kendsgerning, at de russiske soldater ikke har løsnat et skud mod nogen, og at befolkningen på Krim betragter dem som en beskyttelse mod fascistiske militser, som har pogromer på programmet.

Det er også en kendsgerning, at USA og EU har ført og fører en aggressiv eventyr- og kup-politik i Ukraine. De højt besungne 'frie demokratiske valg' tilsidesættes simpelthen, når resultaterne ikke passer disse imperialistmagter, der organiserer 'regimeskifter' i deres egen interesse.

Der er på den anden side heller ingen grund til at være blåøjet med hensyn til de kræfter, der indgår i magtsillet om Ukraine. Den flygtede præsident Jakunovitsj og hans provestlige politiske modstandere som den tidligere præsident Julija Timosjenko og eksbokseren Vitali Klitsjko repræsenterer forskellige grupper i det ukrainske oligarki, der har delt landet mellem sig og orienterer sig

Udtalelse Stop Terrorkrigen

henholdsvis mod Rusland og Vesten. Korruption er udbredt blandt dem alle.

Rusland forfølger også sine egne mål, som ikke kun er defensive og reaktioner på USA's og NATO's militære omringning og udvidelsen af deres indflydelsessfærer. Putins kapitalistiske Rusland er en militær og økonomisk stormagt, som igen har globale imperialistiske supermagtsdrømme.

Hvorvidt den militære aktion på Krim er et varsel om, at Rusland vil tage halvøen tilbage og gøre den først de facto og senere formelt til en del af Den Russiske Føderation, står tilbage at se.

Begivenhederne i Ukraine er dybt foruroligende og ildevarslende. Der kan komme nye dramatiske udviklinger. Faren for krig og borgerkrig er ikke afværget. Deling af landet er en mulighed. Der foregår en intens kamp om territorial magt og indflydelse og kontrol med råstoffer og energi mellem stormagter. Det ukrainske folk, dets skæbne og dets selvbestemmelsesret betyder mindre.

Begivenhederne i Ukraine viser, at faren for nye krige på det europæiske kontinent er stor og voksende. EU har på ingen måde sikret fred i Europa, som det hedder i propagandaen. NATO er en alliance for krigsforbrydelser.

Antikrigsbevægelsen i Danmark og Vesten må afsløre og fordømme hele det imperialistiske spil om Ukraine – herunder USA's, EU's og NATO's løgne og reaktionære rolle.

Den danske regering har ingen selvstændig politik for freds- og konfliktløsning, men hyler med i flokken af imperialistiske ulve i EU og NATO – og er altid parat til et nyt militært eventyr.

Der må siges nej til økonomiske sanktioner og andre skridt, der tilspidser situationen, og antikrigsbevægelsen må støtte etableringen af internationalt garanterede aftaler, der kan bringe det nuværende kaos til ophør. Der må findes stabile løsninger, der kan bekræftes og støttes af den ukrainske befolkning gennem demokratiske valg og eventuelle folkeafstemninger. 3. marts 2014

Milliardfest hos millionærerne – mens de mange trykkes længere ned

Krisen er for længst forbi for aktionærer. Danmarks 22 største selskaber slår rekord med udbetalinger på 70 milliarder. Samtidig gennemføres barske sociale nedskæringer, reallønnen falder, og 875.000 danskere har mindre end 100.000 kr. om året i disponibel indkomst.

2014 bliver et jubelår for aktionærerne i Danmarks største virksomheder. Der er udsigt til et udbytte på 70 milliarder kroner til ejerne af de 22 største selskaber, skriver epn.dk, der citerer en analyse fra Sydbank. Det er godt 30 milliarder mere, end der blev udbetalt i rekordåret 2007, før den økonomiske krise brød ud.

De store selskaber og bankerne kom sig hurtigt over krisen. Profitterne har været høje de senere år. Og festen vil fortsætte i 2015.

- Det er helt klart et udtryk for, at virksomhederne over en bred kam er blevet mere lønsomme, end de var før krisen. Man kan bare se på udviklingen i overskudsgraden hos selskaber som Coloplast og Novo Nordisk. Desuden er der kommet endnu mere fokus på, at ejerne selvfølgelig skal tilgodeses, siger aktieanalysechef Bjørn Schwarz fra Sydbank.

Festen er hjulpet godt på vej af de skiftende regeringer fra blå og 'rød' blok, der med deres nyliberale nedskæringspolitik har sikret de rigeste skattelettelser. Det store flertal har måttet betale med markante velfærdsforringelser, faldende realløn og voksende gæld.

Stærkt voksende ulighed

Uligheden i Danmark har været stærkt voksende siden årtusindskiftet. De dårligst stillede var holdt helt uden for forbrugsfesten – friværdsfesten – under VKO-regeringerne, der sluttede med et brag med den økonomiske krise fra 2008. Det er den, det store flertal stadig



betaler for.

VKO gennemførte tre skattereformer, der alle satte gang i øget ulighed. Helle Thorning, Vestager og Corydon er fortsat i samme sport.

Fattige og rige

Den sociale skævvridning i Danmark går hurtigere end i de fleste andre EU-lande. Væksten i uligheden er blandt top fem-landene, og vi har fuld fart på i den retning med de seneste års udvikling. I år 2000 var Danmark blandt de mest lige i Europa.

Tal fra Eurostat viser, at Danmark i dag har større ulighed end lande som Norge, Island, Sverige, Holland, Finland, Belgien og Østrig. Til gengæld vokser uligheden med næsten samme fart som i Grækenland.

SRSF-regeringens mange nyliberale reformer – som skattereformen fra 2012, reformerne af fleksjob, førtidspension og kontanthjælp samt SU-reformen og Vækstplan DK – har øget væksten i ulighed og åbnet den sociale massegrav af ludfattige på vid gab.

Overførselsindkomster som f.eks. kontanthjælp og dagpenge har hidtil med forsinkelse fulgt lønudviklingen. Men

fra 2016 skal de i stedet følge den generelle prisudvikling.

Ifølge regeringens skøn betyder det, at satserne kommer til at stige cirka to procent om året i stedet for cirka tre procent om året. Det er væsentligt under den reelle inflation og prisudvikling.

Over- og underklasser

For den fattigste femtedel af befolkningen – herunder de fleste på overførselsindkom-

ster som dagpenge, kontanthjælp og folkepension uden tillæg – har der siden 2000 været tale om en brutal forringelse af levevilkårene.

Omkring en femtedel af befolkningen – 875.000 – havde i 2012 en disponibel årsindkomst på under 100.000. Det vil sige mindre end 8500 kr. om måneden.

Den voksende økonomiske ulighed har også en kønsmæssig slagside. Det er stadig et flertal af kvinder på de laveste indkomster. 61 pct. af kvinderne mod kun 50 pct. af mændene har i dag en disponibel indkomst på under 200.000 kroner om året, ifølge Ugebrevet A4.

Godt halvdelen million danskere – eller nøjagtig 1.622.000 personer – havde i 2012 en disponibel indkomst på over 225.000 kr.

De henregnes af borgerlige økonomer til den 'øvre middelklasse' og 'overklassen' – uden at der sættes præcise tal på den ganske lille 'overklassen' svimlende og voksende rigdomme. 'Middelklassen' ligger på mellem 100.000 og 225.000 om året.

Men også disse betegnelser giver et fordrejet billede af de virkelige klasseforhold og økonomiske forhold i dagens Danmark. Til gengæld er tendenserne ubestridelige: De rige tilgodeses og bliver stadig rigere, modsat de fleste.

85 milliardærer og den bedre halvdel

Af Michael Perenti

Antallet af folk, som lever i fattigdom, vokser hurtige end befolkningen i verden. Så armoden breder sig, samtidig med at rigdommen hober sig op.

Verdens 85 rigeste personer ejer lige så meget som de tilsammen 3,5 milliarder sjæle, som udgør den fattigere halvdel af verdens befolkning – eller sådan lød det i en rapport fra Oxfam International.

Denne påstand forekommer mig usandsynlig. Jeg tror, at de 85 rigeste individer, som tilsammen er mange hundrede milliarder dollars værd, må besidde langt større rigdom end den fattigste halvdel af vores globale befolkning.

Hvordan kan disse to grupper, de 85 rigeste og de 3,5 milliarder fattigste, besidde den samme formue? Det store flertal af de 3,5 milliarder har slet ingen nettoformue. Hundreder millioner af dem har jobs, som dårligt giver nok til at brødføde deres familier. Millioner af dem er afhængige af tilskud fra privat velgørenhed og offentlig bistand, når det er muligt. Hundreder af millioner er underernærede, har ingen sikkerhed for føde eller er sultne hver eneste måned, indbefattet mange af de allerfattigste i USA.

De fleste af de 3,5 milliarder lever i gennemsnit for 2,5 dollars om dagen. De fattigste 40 pct. af verdens befolkning står for kun 5 pct. af de globale indkomster. Hen ved 80 pct. af den samlede menneskehed lever for mindre end 10 dollars om dagen. Og de fattigste 50 pct. står kun for 7,2 pct. af det private globale forbrug.

Hvordan mere præcis skulle de kunne have akkumuleret et overskud af rigdomme, som matcher de 85 svinerigste?

Hundreder af millioner lever i gæld, selv i 'velstående' lande som USA. De har sundhedsgæld, kreditkortgæld, studiegæld og så videre. Mange, sikkert de fleste, som ejer deres hjem, og som ikke lever i skure eller under broer eller i gamle campingvogne, er stadig tynget af realkreditlån. Det betyder, at deres



Slumby i Hanoi, Viet Nam. Foto:FN

families nettoformue er negativ, i minus. De har ingen formue i ejendom, de lever i gæld.

Måske har millioner blandt verdens 50 pct. fattigste biler, men de fleste af dem betaler også afdrag på dem. De kører rundt i gæld. I lande som Indonesien er der for de millioner, der ikke har private biler, overfyldte, ramponerede busser, dårligt vedligeholdte køretøjer, som specialiserer sig i sammenbrud og i at falde ud over kløfter. På de laveste trin blandt de 50 procent er de mange, som gennemroder affaldsdynger og sender deres børn af sted for at arbejde i trøstesløse, sjælsødelæggende sweatshops.

Blandt de 85 rigeste i verden er sikkert også de fire medlemmer af familien Walton (ejerne af Wal-Mart, i top ti blandt de superrigeste i USA), som tilsammen er mere end 100 mia. dollars værd. Rige familier som DuPont'erne har bestemmende poster i gigantselskaber som General Motors, Coca-Cola og United Brands. De ejer omkring fyrre herregårdslignende godser og private museer alene i Delaware og har oprettet 31 skattefrie fonde.

De superrige i Amerika og i mange andre lande finder måder, legale og illegale, til at beskytte megen af deres rigdom på hemmelige konti.

Vi ved ikke rigtig, hvor rige de meget rige egentlig er.

Med hensyn til den fattigste del af verdens befolkning – som jeg ville kalde den bravt kæmpende 'bedre halvdel' – hvad er det så for en masseopsamling af formue, der kan være tale om? Den ophobede rigdom, som verdens 85 superrigeste personer besidder, og den

sammenlagte formue, som verdens 3,5 milliarder fattigste ejer, er af andre dimensioner og af en anden karakter.

Kan man virkelig sammenligne private jettfly, godser, herregårde, superluksuriose feriesteder, luksuslejligheder, luksuriøse liebhaverboliger og luksus-biler, for ikke at nævne hundreder af milliarder dollars i pantebreve, aktier, kommercielle ejendomme, kunstværker, antikviteter osv. – kan man virkelig sammenligne hele denne enorme rigdom med nogle millioner brugte biler, slidte møbler og gamle TV-apparater, hvoraf mange er på sammenbruddets rand?

Hvilken gensalgsværdi, om nogen overhovedet, har sådanne mindre brugsgenstande med begrænset holdbarhed, især i lokalområder med høj arbejdsløshed, ringe sundheds- og boligforhold, uden rindende vand, uden anstændige sanitære installationer osv.?

Vi ved ikke rigtig, hvor fattige de meget fattige egentlig er.

Millioner af børn, som tæller med blandt de laveste 50 procent, ser aldrig det indvendige af en skole. De knokler i stedet i fabrikker, miner og landbrug på gældsslave-lignende betingelser. Næsten en milliard mennesker kan ikke læse eller skrive.

Antallet af folk, som lever i fattigdom, vokser hurtige end befolkningen i verden. Så armoden breder sig, samtidig med at rigdommen hober sig op. Det er ikke nok at jamre over den enorme ulighed – vi må også forklare, hvorfor den er der.

Men lad mig foreløbig gentage, at verdens 85 rigeste individer ikke har den samme ophobede rigdom som verdens fattigste 50 procent. De har langt, langt mere. Størstedelen af de lavere trin har stort set intet, selv samlet set.

Michael Perenti (f. 1933) er amerikansk forfatter, universitetslærer og politisk aktivist.

Nyliberale alibier for reaktionær nedskæringspolitik

Privatisering af offentlige daginstitutioner, folkeskoler og gymnasier – det er bare ét af forslagene i 'Produktivitetskommissionens' seneste delrapport. Arbejdsgiverne og blå blok klapper i hænderne, mens regeringen forbereder at luske så meget som muligt af den endelige slagting af den danske 'velfærdsmodel' igennem. Carsten Koch-udvalget og Produktivitetskommissionen udsender deres slutrapporter inden for en måned.

Regeringskommissioner har til formål at levere noget, der skal ligne et videnskabeligt grundlag for deres nyliberale nedskæringspolitik. Det sikrer man f.eks. gennem deres kommissorier og deres personsammensætning. Det er arbejdsgiverrepræsentanter og akademikere, der ved, hvad der forventes af dem.

Det gælder også Carsten Koch-udvalget til trimning af fremtidens underbetalte og veldresserede arbejdskraft – betegnet som 'aktiv beskæftigelsesindsats' – og den såkaldte Produktivitetskommission under forsæde af økonomiprofessor Peter Birch Sørensen, der blev nedsat af Thorning-regeringen i 2012.

Sidstnævnte blev 'overvismand' (formand for Det økonomiske råd) i 2004 og Ridder af dannebrog i 2009. Som de fleste 'ledende' økonomer opdagede han ikke den økonomiske krise, før den eksploderede, og har siden forvaret den førte økonomiske politik op til og efter krisen.

Den tidligere socialdemokratiske skatteminister Carsten Koch har haft en ikke ubetydelig rolle i at få afskaffet en progressiv beskatning.

Begge kommissioner har afleveret en række skræmmende delrapporter, der skal forberede offentligheden på nye tilbageskridt for velfærden. Den endelige rapport fra Carsten Koch-udvalget forventes at komme sidst i februar, mens Produktivitetskommissionens slutrapport ventes en måned senere.

Produktivitetskommissionens sjette delrapport, der netop er offentliggjort,

handler om offentligt/privat samarbejde – med andre ord om at fremskynde udliciteringer og privatisering af offentlige virksomheder og opgaver.

Den foreslår blandt andet, at offentlige børnehaver, folkeskoler og gymnasier skal overtages og drives af private aktører.

FOA's Dennis Kristensen fastslår, at der er tale om et 'ideologisk' fremstød og ikke om redeligt arbejde på basis af kendsgerninger:

- Det virker, som om kommissionen har sat kikkerten for det blinde øje og er blevet ideologisk. Mantraet er tilsyneladende, at det private kan løse stort set alting billigere og bedre end det offentlige.

Problemet er bare, at det er der ikke nogen sikker dokumentation for. Derfor er jeg meget forundret over de anbefalinger, og endnu en gang bliver offentligt ansatte angrebet for at være uambitiøse og ineffektive. Intet kunne være mere forkert.

Rul reformerne tilbage!

I det hele taget er fagbevægelsen stærkt kritisk. Det gælder også regeringens støtteparti Enhedslisten. Men det plejer ikke at ændre på tingenes skæve gang.

Det nyliberale felttog skal nedtromle den sidste modstand

Det nyliberale felttog har nu varet flere årtier, i Danmark som i resten af EU og det meste af verden.

I Danmark har den herskende elite og dens repræsentanter i blå og 'rød' blok fået lagt 'velfærdssamfundet' i ruiner, militariseret landet og inddraget det i en række uendelige krige og ført det ind i en økonomisk krise, som er blevet til en langvarig depression, der ikke er udsigt til at komme ud af.

VKO-regeringens økonomiske poli-



1. maj-protest: Århus 2013

tik sikrede, at krisen blev særlig dyb, og SRSF, at den ikke er overvundet.

Krisen er blevet et påskud for at 'reformere' – det vil sige slagte – de sidste velfærdslevn gennem en uhørt serie af nedskæringer af overførselsindkomster af alt fra dagpenge og bistand til pensioner, ledsaget af et frontalangreb på den offentlige sektor og på de arbejden- des lønninger.

En tidligere relativt velfungerende offentlig sektor skal privatiseres og udliciteres, mens 'velfærdssamfundet' bliver til 'konkurrencesamfundet', hvor fanden tager de sidste. Børneinstitutioner, skoler og uddannelse skal ligesom sundheds- og ældrepleje og alt andet omstilles til laveste EU-standarder.

Hele øvelsen består i at forgylde de rige, monopolerne, storkapitalen, der sikres skattelettelser og talrige andre begunstigelser på det store flertals bekostning.

Det er en kurs, som regeringsalternativerne i Danmark – 'rød' og blå blok – er enige om, og som de samarbejder om at gennemføre både i opposition og i regering. Det udelukker ikke, at de samtidig slås indædt om regeringsmagten og ministerposterne.

Med de to endelige rapporter fra Koch-udvalget og Produktivitetskommissionen i hånden lægger regeringen i samspil med blå 'blok op til at tromle den sidste modstand mod slagtingen af det gamle kapitalistiske 'velfærdssamfund' ned og slippe jungledyret løs.

Dårlig erhvervsskolereform betales af lærere og elever

Mens elever og lærere vender tomten nedad til den nye erhvervsskolereform, er politikerne, Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Industri dybt tilfredse med sig selv og reformen. De grundlæggende problemer med, at hver anden på uddannelsen falder fra, er ikke løst.

Adgangskrav på karakterer, først på erhvervsskolerne, senere på gymnasierne, og tre timer mere undervisning om ugen, men i kortere forløb.

Det er noget af indholdet i den nye erhvervsskolereform, som regeringen indgik forlig om med blå blok 24. februar.

Mens Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Industri er dybt tilfredse og mener, at det er, hvad erhvervslivet har brug for, så har politikerne hverken lyttet til eleverne eller lærernes argumenter og forslag til reformen.

Skal selv betale reformen

Erhvervsskolereformen skal ligesom som folkeskolereformen finansieres ved nedskæringer og ved at lærerne skal undervise flere timer uden mere forberedelsestid. Lærerne skal fremover undervise 26 timer i stedet for 23 timer.

Den nye erhvervsskolereform kommer ikke til at styrke erhvervsskolerne. Tværtimod er den klare udmelding fra Uddannelsesforbundet, som repræsenterer 11.000 lærere, ledere og vejledere:

- Det er underligt, at man mener, man kan hæve kvaliteten ved at få lærerne til at løbe hurtigere. Det er en god ide at sikre eleverne mere undervisning, men kun hvis det er velforberedt undervisning, siger Hanne Pontoppidan, formand i Uddannelsesforbundet.

Flere timer – kortere forløb

Til gengæld for de flere timer om ugen er der skåret på længden af uddannelserne. Man skal hurtigere igennem sin uddannelse fremover.

Reformen af erhvervsuddannelserne vil føre til ringere uddannelser. Det



Erhvervsskolerne elevorganisation er med i kampagnen "byg danmark op", der sætter ansigt på de 12.000 unge uden en praktikplads.
facebook.com/bygdanmarkop

mener formanden for Landssammen slutningen af Handelsskoleelever, Zacharias Polonius.

Det er ikke mindst halveringen af det toårige grundforløb på HG-uddannelse (handelsuddannelse), der får handelsskoleeleverne til at reagere.

- Denne reform, og halveringen af HG'en, svækker både de stærke og svage elevers uddannelse markant. Det kan godt være, at eleverne får en smule mere undervisning om ugen, men det klinger meget hult, når de kun skal gå i skole halvt så meget, siger Zacharias Polonius.

Halveringen af de merkantile uddannelser vil uden tvivl gøre det endnu sværere for handelseleverne at finde en elevplads, der imødekommer erhvervslivets strenge krav, konstaterer Zacharias Polonius.

Ikke flere praktikpladser

Det helt store problem i erhvervsuddannelserne i dag – manglen på praktikpladser – er slet ikke berørt af reformen.

11.000 unge mangler akut en praktikplads for at kunne gennemføre uddannelse. Hver anden elev på erhvervsskolerne falder fra i øjeblikket – ikke mindst på grund af mangelen på praktikpladser.

I stedet for at gøre noget ved dette problem lancerer regeringen et tomt slogan: "25 procent af de unge skal vælge en Erhvervsskoleuddannelse i 2020."

Det nye adgangskrav på mindst 02 i dansk og matematik er koblet sammen med, at der også skal indføres adgangskrav på gymnasierne senere. Folkeskolen skal for alvor igen blive en eksamensskole.

At en stor gruppe unge helt skal afskæres fra uddannelsessystemet og ungdomsuddannelserne, synes at være en del af det egentlige indhold i reformen.

- Det er træls, at man indfører adgangskrav, som er grebet ud af den akademiske blå luft. Det er fair nok at sætte nogle krav, men de skal være relevante. 40 procent af de elever, der fik et svendebrev i 2011, havde ikke bestået folkeskolen. Så det er ikke relevante krav på erhvervsuddannelserne, udtaler Morten Ryom fra Erhvervsskolerne Elevorganisation.

Ufaglært til lokalt arbejdsmarked

Heller ikke reformens nye toårige ungdomsuddannelse, "fleksuddannelsen", får roser med på vejen fra Uddannelsesforbundet.

Uddannelsen var tiltænkt de unge, der har svært ved at komme ind i det eksisterende system. Det er imidlertid lykkedes regeringen at lave en ny uddannelse med et indhold stik imod, hvad lærere og elever har peget på, at der er brug for.

Ifølge Uddannelsesforbundet har regeringen lavet en standardløsning uden tilstrækkelig fleksibilitet til denne gruppe af unge. Det vil blive en uddannelse, der alene kvalificerer til et ufaglært lokalt arbejdsmarked.

Der skal desuden oprettes særlige tubo-spor på uddannelserne og et særligt højniveauspor, hvor eleverne kan tage en EUX-uddannelse med fag på gymnasialt niveau.

Strukturen ændres, så indgangen for grundforløbene reduceres fra 12 til fire indgange med et bredere erhvervsforløb på kortere tid. Det merkantile (handels-) grundforløb skæres fra to til et år.

Og så skal eleverne på landets erhvervsskoler have 45 minutters motion hver dag indlagt i undervisningen . . .

Kommuner tjener på minifleksjob

Førtidspensions- og fleksjobreformen gav samtidig kommunerne mulighed for at udvide misbruget af langtidsledige fleksjobbere ganske kraftigt med den nye ordning om minifleksjob.

Grænsen for, hvor få timer om ugen man kommer ud, er væk med reformen. Det betyder, at kommunerne kan spare op mod 70.000 kr. om året per person ved at ansætte langtidsledige fleksjobbere i minifleksjob på kun tre til fem timer om ugen, uanset hvor mange timer man er visiteret til.

Det første halvår af 2013 blev 17 % af de nye minifleksjob oprettet på under fire timer, viser tal fra Beskæftigelsesministeriet.

Jo færre timer fleksjobberen er ansat, jo flere penge sparer kommunen. Det sker, fordi kommunen som arbejdsgiver kun skal betale løn for det antal timer, fleksjobberen rent faktisk arbejder, mens staten betaler 65 procent af fleksjobbernes løntilskud for de resterende timer op til fuld tid.

Kommunerne sender fleksjobberne ud som gratis arbejdskraft nogle få timer om ugen til eksempelvis plejehjem og daginstitutioner. Kommunerne sparer millioner af kroner både på ordningen og på nedlæggelse af reelle stillinger.

Men både for den enkelte fleksjobber og den personalegruppe, de kommer ind i, er det meget svært at få noget fornuftigt ud af ordningen.

Arbejdsgiverpræmie

Når det gælder fleksjob og minifleksjob, er kommunen både den myndighed, der visiterer ”jobbene”, og sam-

tidig den kontrollant, der ser til, at alt går rigtigt og lovligt for sig. Og endelig, men ikke mindst er kommunen den største arbejdsgiver, der udnytter den næsten gratis arbejdskraft.

Det må siges at være nærmest en drømme-position for en arbejdsgiver og for en *New Public Management*-nedsættelses-kommunalforvaltning. Nærmest urørlig.

Rul reformerne tilbage!

Det er da heller ikke tilfældigt, at da regeringen fjernede den bonuspræmie, arbejdsgiverne fik for at oprette praktikpladser til unge, indførte Mette Frederiksen samtidig en arbejdsgiverpræmie på 25.000 kr. pr. ansat i minifleksjob i finansloven 2013. Det var en del af Enhedslistens betaling for at stemme for finanslovsforliget.

Et halvt år senere udtalte arbejdsmarkedsordfører i Enhedslisten Christian Juul til *avisen.dk* i forbindelse med offentliggørelsen af, hvor mange minifleksjob der var oprettet:

”Jeg var skeptisk over, om arbejdsgiverne hoppede med på den vogn, så jeg er meget positivt overrasket. Selvfølgelig er det også en flot præmie. Men her mener jeg, at målet helliger midlet.” Over 2.138 arbejdsgivere havde inden udgangen af 2013 lagt billet ind på arbejdsgiverpræmien på 25.000 kr. Det svarer til en udgift på over 53 mio. kr.

På finansloven blev afsat 33 millioner kr. i 2013 og 33 millioner for 2014.

Hvem fleksjobber?

En anden del af forligsaftalen med Enhedslisten var, at der blev afsat penge til, at alle kommuner nu har ansat en såkaldt fleksjobambassadør, der skal være med til at skabe flere fleksjob. De registrerer samtidig, hvem det er der kommer ud i de nye fleksjob. Derfor findes der en opgørelse over de 4.520 nye fleksjob, der blev oprettet mellem april og august 2013:

Tallene viser, at:

- 58 procent af de nyansatte i fleksjob er kvinder
- 75 procent af de ansatte er over 40 år
- 75 procent har fået tilkendt fleksjob på grund af en fysisk funktionsnedsættelse
- 69 procent er blevet ansat i en privat virksomhed
- 55 procent er ansat i et fleksjob, hvor de arbejder under ti timer om ugen

Særlig inden for handels-, hotel- og restaurationsbranchen er mange fleksjobbere blevet ansat. Efter dem følger fleksjob i anden kategori samt job i sociale og pædagogiske institutioner. Også bygge- og anlæg samt industrijob vejer tungt i tabellen.

Der findes ingen centrale statistikker over, hvad en fleksjobber tjener i timeløn.

Omkring 55.000 mennesker arbejdede i fleksjobordninger i slutningen af 2012.

I december 2013 var der 56.200 i fleksjobordninger, viser tal fra Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Regeringen og Venstre vil udlicitere børnene til kapitalfonde

Regeringen og Venstre lader, som om privatisering og udlicitering af børneområdet ligger ud i fremtiden. Det fremgår af deres kommentarer til Produktivitetskommissionens nye rapport om øget privatisering og udlicitering af samfundsmæssige opgaver som bl.a. uddannelse, ældre- og børneområdet.

Men det er allerede en udvikling, der er i fuld gang. I 2012 sendte stat og

kommuner hver fjerde opgave – for i alt 385 milliarder kroner – i udbud. Det var arbejdsopgaver lige fra vedligeholdelse af veje og rengøring til pasning af børn og ældre.

Nu skal der sættes turbo på som led i den EU dikterede nyliberale foræring af den offentlige sektor til private aktionærer. Det vil betyde, at virksomheder og kapitalfonde vil kunne overtage

driften, så længe de kan hive profit ud.

Dårlige erfaringer i Sverige

Sverige bliver brugt som foregangsland i politikernes og mediernes debat om udlicitering af samfundsopgaver.

Det har da også været succes for kapitalfonde som Wallenbergs EQT. Set fra den almindelige befolknings side

opleves det, som om det svenske uddannelses-, sundheds-, børne- og ældreområde er ved at bryde sammen.

Sverige er et virkeligt skrækeksempel på kapitalistisk statsstøttet rovdrift og tyveri af offentlig ejendom.

- *Når man har gennemført noget, som er blevet en fiasko i Sverige, så ville det da være tåbeligt at gennemføre det samme i Danmark*, udtaler Anders Bondo Christensen, formand for Danmarks Lærerforening, og henviser til, at Sverige har overladt til private virksomheder at drive folkeskoler.

I Sverige overtog den danske spekulations- og kapitalfond Axcel folkeskoler og gymnasier, så snart det blev attraktivt nok, for så at lade dem konkurrere, når de havde trukket profitten og overskuddet ud.

- *Det er endt i, hvad vi godt kan kalde kaos. Sverige fik elendige Pisa-tal i december, og den mest brugte forklaring både fra politikere og forskere var, at man havde privatiseret folkeskolen på den måde*, siger Anders Bondo Christensen.

I dag mener over 90 % af de svenske lærere, at svenske folkeskoler, gymnasier og erhvervsskoler igen skal være en samfundsopgave i offentligt regi, hvis de svenske undervisningssystem skal kunne rettes op igen. Det viser en undersøgelse fra det svenske lærerforbund i januar i år.

Venstre lovliggjorde profit på børnehaver

Herhjemme har det ikke været lovligt for private virksomheder at trække fortjenester og profit ud af driften af børneinstitutioner, før VK-regeringen (Venstre og Konservative med støtte fra Dansk Folkeparti) gennem en række

ke lovændringer fik dette gennemført i 2010.

Det skete med *Lov om udlicitering af daginstitutioner, fritidshjem, klubtilbud m.v. til private leverandører*.

Den nuværende regering styrkede privatiseringen af børneområdet yderligere, da de fik vedtaget *Dagtilbudsloven*.



Den giver privatskoler mulighed for at udvide børnepasning til også at gælde helt små børn fra 0-2½ år. Dermed er både fødekæden til private skoler sikret, og muligheden for at skabe store børnefabrikskoncerner.

Samtidig er kommunerne forpligtet til at skaffe pladser, hvis en privat børnepasser lukker eller går konkurs, til de børn, de berører, ifølge *Dagtilbudsloven*. Og det kan hurtigt blive virkelighed. I Sverige stod 11.000 folkeskoleelever i 2013 uden skole fra den ene dag til den anden kort før eksamen.

Det fremgår desuden af *dagtilbudsloven*, at private virksomheder er fritaget fra en række krav til kvaliteten, som f.eks. sprogvurderinger hos børnene.

Privat børnepasning fordoblet

Indtil nu er der ikke de helt store private virksomheder på det danske "børnepas-

ningsmarked". Men det er et spørgsmål om tid.

De seneste år er det ikke kun forældreoprettede institutioner dannet på baggrund af de kommunale nedskæringer og lukninger, der ser dagens lys.

Både Produktivitetskommissionen og økonomi- og finansminister Margrete Vestager (R) slår til lyd for, at lovgivningen skal "smidiggøres" og "afbureaukratiseres", så det bliver nemmere for de private virksomheder at operere på markedet.

På fem år er antallet af 0-5-årige børn i privatinstitution eller privat børnepasning fordoblet til over 21.000 i 2012.

Andelen udgør syv procent af pasningen, men private virksomheder står på spring til at udnytte en lovændring fra 2010, der gør det muligt at hive profit ud af børnepasningstilbud.

EU-krav

Der er stadig opgaver for 290 milliarder kroner i den offentlige sektor, som ikke udbydes, ifølge Produktivitetskommissionen.

EU's udbudsregler betyder helt konkret, at når kommunerne skal have udført opgaver, der overstiger 1,5 mio. kr., skal de sendes i EU-udbud. Det er EU-lov, at virksomheder fra alle EU-landene kan byde på opgaven.

Så når regeringen siger, at de vil se på alle gode og billige muligheder, inklusive privatisering, så skjuler den, at de handler som EU-marionetter.

'Rød' og blå blok er enige om ikke at røre ved, at kapitalfonde og private virksomheder allerede i dag fuldt lovligt kan trække profit ud af og få kontrol over helt centrale samfundsopgaver som pasning og uddannelse af vores børn.

Ældremilliard fordelt efter EU's principper

Ældreområdet fik én milliard ekstra kroner i finanslovsforliget for 2014. Politikerne lovede, at pengene skulle gå til de ældre.

Nu er ældremilliarden fordelt i kommunerne ... og hvordan er det så gået?

Ja, kun 13 % af pengene kommer til at gå til direkte hjælp og pleje af svage ældre på plejehjem og i eget hjem.

Det fastslår Ældre Sagen efter at have gennemgået den fordeling af pengene til de 98 kommuner, som Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold har offentliggjort.

Revolverpolitik mod ældre

180 millioner skal bruges på den så-

kaldte hverdagsrehabilitering, hvor de ældre selv skal lære at støvsuge og vaske sig, lyder det fra Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold.

Som om ældre ikke ved, hvordan man støvsuger eller vasker sig selv. Det har de fleste lært allerede som børn og gjort hele deres liv.

Hvis de ikke længere er i stand til at gøre selv, er det, fordi de ikke længere kan eller har kræfterne til det og derfor har behov for hjælp og omsorg.

Men kommunerne bruger den såkaldte hverdagsrehabilitering som reholverpolitik:

Enten lærer du at gøre det selv i et 12 ugers træningsforløb, og så behøver du jo ingen hjælp. Eller vi erklærer dig usamarbejdsvillig, hvis du ikke vil lære det, og så får du fratrækt din hjælp.

Eller vurderingen kan blive, at du fortsat har træningspotentialer, og så ryger hjælpen.

Resultatet bliver det samme. Over hele landet har syge og svage ældre fået fratrækt nødvendig hjælp til at klare sig på værdig vis.

Rul reformerne tilbage!

Såvel politikere som eksperter er enige om, at den praktiske hjemmehjælp er på vej til helt at blive afskaffet. Den er i mange kommuner blevet udsultet så kraftigt, at den er nede på en halv time hver tredje uge.

Det er en udvikling, som Ældre Sagen betegner som en 'dødsspiral'.

Det kan i sidste ende blive helt bogstaveligt ikke bare for den praktiske hjemmehjælp, men også for de ældre selv.

Med så lidt rengøring kan det ikke udgås, at man kommer til at leve med snavs, hvilket svækker helbredet hos i

forvejen svage ældre. For syge ældre, der i dag udskrives langt hurtigere fra hospitaler, kan det være livstruende

Regeringen og blå blok har to 'EU-velfærds'-løsninger: udlicitering og privatisering som den ene – og at familien helt må overtage hjemmehjælpen som den anden.

Hvis borgerne selv skulle betale en times månedlig rengøring hos en privat leverandør, ville det koste dem 350 kroner, og "det har alle borgere råd til", udtaler socialudvalgsformanden i Billund Kommune til A4. I Billund kommune er tilbuddet på rengøring en halv til en hel time hver tredje uge.

En stadig større gruppe af ældre vil i fremtiden helt blive afskåret fra praktisk hjælp, hvis de ikke længere kan

Den 'svenske model' er katastrofal



Danske politikere henviser stadig oftere til 'den svenske model'. De vil have øget tempoet i udliciteringer og privatiseringer. Den

svenske forfatter Jan Guillou advarer mod at gentage det svenske 'udliciteringsvanvid'. Resultaterne har været katastrofale

Der skal sættes fart på udliciteringer og privatiseringer i Danmark. Det er regeringen og Lars Løkke's borgerlige flok helt enige om. DONG sælges til udlandet. Nets følger efter. Jernbandedriften skal på private skinner.

Og ikke mindst skal der udliciteres i kommuner og regioner. Der skal stadig mere profit på undervisning, børneinstitutioner, ældrepleje og sundhed i alle dens former.

De nedsatte ekspertkommissioner som Carsten Koch-udvalget og Produktivitetskommissionen er fulde af anbefalinger om flere udliciteringer. EU's nyliberale økonomiske politik for minimering af den offentlige sektor, nedskæring af lønningerne og social dumping skal føres hele vejen igennem.

Se på Sverige, lyder det. Der har de privatiseret og udliciteret for fuld skrue, siden Carl Bildts borgerlige regering for alvor satte skub i det i 1990'erne.

'Den svenske model' er blevet stadig mere populær blandt danske politikere fra både regeringsblokken og i blå blok.

Svenskerne ser anderledes på det. Et stort flertal mener at sundhedsvæsenet, uddannelserne, ældreplejen, togdriften og energiforsyningen er blevet ringere og dyrere. Kun aktionærerne i de private virksomheder, som profiterer på det, er tilfredse.

Den svenske forfatter Jan Guillou advarer nu kraftigt danskerne mod at gentage det svenske 'udliciteringsvanvid', som han kalder det.

I et interview i Politiken (1.3.2014) siger han blandt andet:

- Når I danskere nu taler om at udlicitere ældreomsorg, børnepasning og handikaphjælp, er I på vej ud på en uhyre farlig glidebane. Se dog på os svenskere, og lær af vores dumme ideologiske eksperimenter med at lade de private komme ind på det offentlige velfærdsområde. Eksperimenterne var katastrofale, de slog fuldstændig fejl.

Og han fortsætter:

- Jeres regering har jo været fremme med ideer om udlicitering og inddragelse af private i velfærden. Men alt det har vi allerede gennemført i Sverige. Derfor: Inden I begår vores fejltagelser, så kig dog over Øresund, og stil jer selv det enkle spørgsmål: Hvordan gik det så? Vil I have tog, der aldrig kommer til tiden? Vil have, at jeres børn bliver mere ubegavede end gennemsnittet? Vil have ældre, der skal falde i søvn i overskidte lor- tebleer?

Udliciteringerne i Sverige tog ny fart, da Fredrik Reinfeldts borgerlige koalitionsregering kom til magten i 2006 med løfter om skattnedsættelser og en billigere offentlig sektor.

I dag er det en udbredt opfattelse blandt svenskerne, at livsvigtige områder som sundhed og skolesystemerne er 'brudt sammen'.

Guillou konstaterer også, at der ingen væsentlig forskel er, om regeringen er borgerligt eller socialdemokratisk ledet, for 'de moderne socialdemokrater tænker lige så kapitalistisk som borgerlige, liberale og moderate.

klare sig. Nemlig hele den voksende gruppe af fattige pensionister, der ikke har fede privatpensioner og gode arbejdsmarkeds-pensioner.

Familien hjælper allerede

Hverken de ældre selv eller deres familie og pårørende ønsker, at hjemme-hjælpen lægges over på familien. Det viser et fremtidsstudie om hjælp mellem generationer, som Ældre Sagen har lavet. Den viser samtidig, at mange pårørende allerede oplever, at de må hjælpe ældre familiemedlemmer med mange opgaver.

Næsten to ud af tre hjælper allerede deres pårørende. Det gælder ikke mindst for den såkaldte 'sandwich-generation' mellem 50 og 65 år. De forventes at hjælpe såvel gamle forældre som børn og børnebørn, samtidig med at de passer deres job. 63 % over 50 år yder praktisk hjælp til ældre i familien i dag.

Ældremilliard til bureaukrati

En stor del af ældremilliarden skal bruges til uddannelse af personale, lyder det fra den regering, der lige har skåret i sosu-uddannelsen med erhvervsskole-reformen.

Det bliver da også først og fremmest uddannelse i effektivisering, bureaukratiske kontrol- og dokumentations-systemer samt brug af teknologi, pengene kommer til at gå til. Også indførelsen af såkaldt 'velfærds-teknologi' – robotstøvsugere, robotsæler m.m. – skal styrkes.

Med den kommende store udliciteringsbølge på ældreområdet, som regeringens Produktivitetskommission har bebudet, er det klart, at ældremilliarden bliver skåret efter EU's nyliberale velfærdsopfattelse.

Der kommer penge til, at det offentlige kan privatisere endnu større dele og gennemføre EU's nye udbudsregler – og dermed styrkelse af serviceindustrien, penge til teknologi-industrien, penge til yderligere stramninger af New Public Management-bureaukrati og kontrolsystem i det offentlige.

Men reelt færre penge og dårligere service til de ældre.

Vor tids jøder?

Min kone og jeg har nu boet i samme ejendom på Amager i mere end ti år. Vi elsker øen for Kongelunden, Kalvebod og Amager fællede, Dragør, strandparken, Amagerbrokvarteret, og vi plejer at snige både Islands Brygge (den ældre bydel) samt Christianshavn med Christiania ind under 'vores domæne' ☺ Vi erkender dog, at beboerne på Bryggen og Christianshavn ikke selv medregner sig til 'øen'.

De sjællandske københavnere er slet ikke klar over øens 'rigdomme' – med undtagelse af strandparken, hvor vildt mange københavnere valfarter til på enhver solskinsdag i sommertiden. Imidlertid er stadig mange fra den anden side af broerne, som ynder at kalde perlen for 'Lorteøen'.

Ejendommen, vi bor i, er en forholdsvis stor andelsforening i udkanten af Amagerbro, hvilket også karakteriserer beboerne: Det er alt-overvejende arbejdere, hvilket på en vidunderlig måde smitter af på omgangstonen og samværet i gården. Man kan tillade sig at fyre et par friske bemærkninger af, men må så også omvendt selv stå en del for skud.

For to-tre år siden blev to nye gårdmænd ansat: Jack og John. Det lå lige for at kalde dem Jack & Jones.

Kort tid efter blev andelsforeningen tilknyttet Københavns kommunes affaldssortering, hvilket også resulterede i opsættelse af al landsens forskellige containere rundt om i gården. Det var nu op til hver husstand at finde et fordelingssystem i lejligheden. Heldigvis falder vores gang fra opgangsdøren lige forbi containerpladsen, hvorfor vi flere gange om dagen skaffer os af med de forskellige affaldstyper.

I januar måned hørte jeg så, at den samlede affaldssortering, som man indtil videre havde gennemført som et forsøg, i 2013 havde været en stor overskudsforretning for kommunen. Jeg følte mig lidt hellig:

- Det var jo det, som vi 'flippere' i første halvdel af halvfjerdserne påstod! Ligesom fornuften i vindmøller

og anden alternativ energi i øvrigt!

Den næste tanke slog mig:

- Det er blot sørgeligt, at ordningens overskud forsvinder ned i de riges lommer – for størsteparten i hvert fald.

Der gik et par dage, hvorefter jeg traf gårdmand John på containerpladsen. Jeg fortalte, at jeg havde hørt om overskuddet, hvilket han var rimelig kølig over for:

- Det kunne være bedre. Vores metalaffald forsvinder, fordi romaerne stjæler det.

På vejen til arbejde tænkte jeg mere over oplysningerne. For det første kom jeg til at tænke på, at mange udstødte i København for omkring 50 år siden ernærede sig ved 'affaldssortering'. Det foregik ved hjælp af et '7-tal', hvormed man rodede rundt i gårdenes affaldsspande. 'Fundene' blev afsat til forskellige næringsdrivende, herunder skrothandlere. Det gav klunserne mad på bordet – og der blev også til en snaps, hvilket blandt andet tjente det formål at holde kulden for døren, når hvilen faldt på sig på en udendørs ladvogn, hvor de forsøgte at dække sig under et par tæpper. Det foregik lige om hjørnet til min daværende bopæl i Nordvestkvarteret, men jeg husker ikke, man så skævt til disse subsistensløse skæbner. Tværtimod.

Nu blev de stemplet som tyve. Specielt skummelt er det, når det er romaer. Det tog mig alt for lang tid at fatte Johns stempling af deres herkomst:

- Hvordan vidste han, at det var romaer?

Uanset om han har ret eller ej, blev jeg fyldt af en væmmelig følelse. Udsagnet smagte alt for meget af forfølgelse af folkeslag i 30'erne. Pressen har gennem flere år fyret grundigt op under romaerne. Banen er kridtet op til nye pogromer. Kapitalismen viser under den økonomiske krise den værste side af sit væsen. Reno

Kvindernes internationale kampdag

8. marts 2014: Mareridtet vender tilbage – Stop det!

Af Dorte Grenaa

Dorte Grenaa's tale ved 8. marts-arrangementet i Oktober Bogbutik i København.

I Sverige vil kvinderne have opnået ligestilling i år 2205. Det meddelte en svensk avis i går.

Men her i Danmark går det hurtigt. Om bare fem år vil der være ligestilling og ligeløn blandt de fattigste. Nemlig den femtedel af befolkningen, der må klare sig for under 100.000 kr. om året.

Ja, for de fattigste har vundet retten til at være lige fattige, og så endda på et lavere niveau. Sådan bliver voksende ulighed til voksende ligestilling.

Samme opfattelse af ligestilling har beskæftigelsesminister Mette Frederiksen. Hun roser sig af at have skabt ligestilling mellem gifte og ugifte med den gensidige forsørgerpligt i den nye kontanthjælpsreform. Nu skal hun nok lige have skattefradraget på plads efter stærke protester, men så er der ikke noget at komme efter – fuld ligestilling, og ingen penge.

Penge er der til gengæld blandt dem, der sidder på toppen af samfundskagen. 70 milliarder kroner bliver der i disse dage udbetalt i rekord-aktieudbytte.

Den borgerlige feminisme har altid indsnævret kvindekampen til ren køns-mæssig ligestilling uden samtidig social ligestilling. I Thornings og Frederiksens nyliberalistiske variant bliver denne begrænsning endnu tydeligere.

I takt med at forskellen og uligheden mellem rig og fattig vokser, så bliver også kvindespørgsmålet og kvindekampen stadig skarpere og mere åbenlyst et klassekampsspørgsmål. Fuld ligestilling og frigørelse opnår vi ikke i et eller andet fiktivt årstal, men først under socialismen, hvor den private ejendomsret er væk.

Forhenværende statsminister Lars Lykke Rasmussen udtalte: "Vi må have sulten tilbage."

Det er netop konsekvensen af den tsunamibølge af reformer, som den nuværende regering gennemfører. Der "skraldes" i dag, ikke kun fordi det er smart og genbrugsagtigt. Der "skraldes" for at få mad, ikke mindst blandt de unge.

Det nyliberale reformfelttog rammer kvinder hårdt. De udgør en den største gruppe af de lavtlønnede, arbejdsløse, langtidssyge, fleksjobbere, kontanthjælpsmodtagere, og hvem der ellers bliver sparket til af regeringen. Reformerne er et hovedspørgsmål i kvindekampen i dag.

EU's ny-liberalistiske reformer skal rulles helt tilbage, ophæves og erstattes af virkelige socialt retfærdige reformer, der sikrer folks eksistens og værdighed.

Det gælder ikke mindst retten til en selvstændig indkomst. Den gensidige forsørgerpligt for gifte og ugifte hører en hel anden tid til, hvor kvinderne gik hjemme og en indtægt kunne forsørge en familie. Sådan er det ikke længere. Vi hverken kan eller vil gå tilbage til fortiden. Derfor skal den gensidige forsørgerpligt fuldstændig afskaffes både for gifte og ugifte.

Med den gensidige forsørgerpligt mister man sin indkomst og økonomiske eksistensgrundlag, hvis man ikke kan bevise, at man er fuldstændig single på alle leder og kanter. Det ikke at kunne forsørge sig selv, at skulle bede sin ægtefælle om husholdningspenge eller leve af "kærestepenge" har været kvinders mareridt gennem generationer og årsag til megen ydmygelse, vold og nedværdigelse. Og nu vender mareridtet tilbage.

Jeg husker, da en af mine bedstemødre fortalte, hvordan hun som husmandskone aldrig fik penge af sin mand til at købe ind. Dengang kørte de handlende rundt til folk på landet, og når de kom til deres sted, måtte hun gå helt ud i marken for at bede sin mand om penge. Dem smed han på jorden, så kunne hun selv samle dem op, hvis hun ville øde dem væk på



Stærk og inspirerende kultur og politik ved 8. marts arrangementet i Oktober Bogbutik



Den unge svenske sangskriver og Flydende By-aktivist Elona Planman



Demonstration i København fra Blågård's plads til Nytorv.



Marianne Knorr med sin faste akkompagnetør Søren Tuxen

Se de tre reportager fra 8. marts på KPnetTV



Demonstrationen arrangeret af initiativet 'Bevar Velfærden - Odense'



indkøb. Det var ikke ondskab, men fattigdom og undertrykkelse.

Mange af jer har lignende historier gemt i hjertet. Det er på tide at fortælle dem videre igen og igen, hvor vi kommer frem. Det er på tide at lade vore mødres og formødres erfaringer blive til blinkende advarselsslamper og stopsignaler og kæde dem sammen med historierne fra dagens kvinder i Underdanmark. Det er ikke en tabersag at miste arbejde og egen indtægt, som medierne fremstiller det. Det er en forbrydelse, der kan ramme de flertallet af kvinder igen, og store grupper af mænd.

I dag talte politikere fra Venstre, Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten ved en demo i København under parolen *Forbyd sexkøb nu!* Det skal være kriminelt at købe sex, men det skal åbenbart ikke være kriminelt at skabe fattigdom, så kvinder ser sig nødsaget til at sælge sex.

Det er klart, at alt der her ikke er en fremtid, som vi ønsker hverken for os selv eller for vores børn og børnebørn. Den fremtid må vi skabe sammen. Ingen kommer at give den til os. Og den fremtid begynder, mens vi sammen finder vejene til at handle kollektivt.

Over hele landet vokser der i øjeblikket grupper frem af folk, der ikke vil gemmes tavse væk, når konsekvenserne af de nyliberale reformer rammer dem. Det er en bevægelse, der ikke kun lever sit liv på Facebook-sider, men som også kræver sin ret til at være synlig på gaden med aktioner og demoer. Der er i den grad brug for en bred social bevægelse opbygget nedefra for at få rullet reformerne tilbage.

Den 25. maj i år får vi muligheden for at stemme nej til EU. Endda hele to gange på samme dag.

Der er valg til EU-parlamentet, hvor Danmark får stadig færre pladser, men hvor vi kan markere EU-modstanden ved at stemme på Folkebevægelsen mod EU.



Dorte Grenaa

Og så er der folkeafstemningen om EU's patentdomstol. Den handler ikke om at beskytte danske iværksættere og skabe arbejdspladser. Den handler om, hvorvidt de multinationale og EU skal have lov til at indføre GMO-afgrøder i vores mad eller ej. Om de skal have ret til at eje og tjene penge på gener, planter, medicinforskning og forbyde almindelige mennesker at dyrke jorden med planter, som de plejer, eller ej. Og svaret er ganske enkelt nej.

Et nej til EU og dets fortsatte unions- og militære opbygning vil samtidig være den bedste hilsen, vi kan give til kvinder i og uden for EU her på Kvindernes Internationale Kampdag.

Nyt fra Oktober Forlag

To brandaktuelle pjecer af Dorte Grenaa

Kvindekamp: Rul de nyliberale reformer tilbage 64 s., 25,- .kr.



Danmark og EU's militærstrategi 48 s., 25,- .kr.

Fås i Oktober Bogbutikkerne eller bestilles hos Oktober Forlag (Porto tilkommer)
Mail til: info@oktobernet

EU's patentdomstol: Kun for de multinationale

Den 25. maj skal vi stemme om dansk tilslutning til EU's enhedspatent og en fælles EU patentdomstol. Afstemningen er vigtig, for ensretningen af patenterne vil være endnu en brik i skabelsen af et Europas forenede stater på de multinationale virksomheders betingelser, et samfund uden for demokratisk kontrol.

Spørgsmålet om patenter er et klasse-spørgsmål og et spørgsmål om demokratiske rettigheder. Det er hverken 'et praktisk spørgsmål', hvor vi skal sætte os selv i patentansøgeren Ole Opfinders sted, eller et spørgsmål om hensyn til virksomhederne ud fra 'en fælles interesse' i at bevare danske arbejdspladser.

Patenter er et spørgsmål om at have eneret på markedet, eneret til at producere en vare eller at eje licenser, der kan opkræves penge for. Herunder licenser på komponenter der indgår i en anden vare.

Men hvem bestemmer, hvad der kan patenteres?



Hvad kan patenteres?

Et springende punkt i forhold til patenter er, hvad der i det hele taget er muligt at sikre sig patent på i et samfund. Et omdiskuteret område er medicin, hvor udviklingen af livsvigtig medicin sker hos private medicinalfirmaer, der tager patent og sætter sig på salget på verdensplan, som det f.eks. er sket med aidsmedicin. Jo flere patenter, jo mindre vidensdeling og udbredelse af medicin til f.eks. fattige lande.

I tilfældet med aidsmedicinen betød et stort og langvarigt pres på medicinalfirmaerne verden over, at eneretten blev lempet, så det blev muligt at producere billigere kopimedicin i ulandene.

I et andet eksempel fra medicinens verden skulle forskere have fundet frem

til et gen, der 'slukker' for kræftceller.

Et patent vil både sikre en høj pris for brugen af forskningsresultatet og forhindre andre forskere i at gå videre på baggrund af den ny viden.

TEMA Derfor Nej til EU's patentdomstol

Patent på liv – en glidende udvikling

Med kortlægningen af menneskets gener opstod en ny forretningsmulighed. I USA var sagen om patent på det gen, der kan indeholde en disposition for brystkræft, meget debatteret sidste år. Et firma står bag en gentest, der kan afsløre en særlig risiko, hvorefter der tilbydes fjernelse af brysterne.

Ved en højesteretsdom blev det fastlagt, at retten til at tage patent på et menneskeligt gen ikke fremover vil være lovligt i USA. Men dommen er åben for fortolkning. Der skelnes nemlig mellem 'naturlige gener' og 'tilsvarende gener, der er skabt i laboratoriet'. Vurderingen af, hvad der kan patenteres, og hvad der anses for at være imod samfundets interesse, er glidende og op til den politiske udvikling.

Områder, hvor der på verdensplan i disse år kommer flere patenter, er: medicin, bioteknologi, naturens processer og egenskaber hos dyr og planter, GMO, afledte produkter af planter, såkaldte plantevarianter.

"Et eksempel er det kræftbekæmpende stof Taxotere, en molekyle, der er i familie med det naturlige produkt Taxol, som udvindes fra barken af takstræer. Taxotere er i dag under patentbeskyttelse af et af verdens førende medicinalfirmaer, Sanofi Aventis, der således har patent på en afledning af et naturskabt fænomen."

Monsanto har f.eks. fået et patent på naturlige egenskaber hos en plante godkendt i EU.

Nogle melonplanter i Indien havde udviklet en naturlig resistens mod en alvorlig og dræbende virussygdom, der var konstateret første gang i 1980'erne.

Da de resistente planter blev kendt, isolerede Monsanto genet, hvor modstandsdygtigheden sad, og udtog et europæisk patent. Nu kan de bruge 'opfindelsen' til en gensplejsning og sætte sig på planteverdens naturlige mutation. Den er ikke længere tilgængelig for melondyrkerne uden betaling, og der kan ikke arbejdes videre med naturlige forædlingsmetoder uden at betale for licensen.

Hvis melondyrkerne arbejder videre med at krydse den nye egenskab ind, som landbrugere har gjort gennem årtusinder, vil de overtræde Monsanto's patentrettigheder.

Så selv om der i øjeblikket kun dyrkes en enkelt genmanipuleret afgrøde i EU, udtager firmaerne altså europæiske patenter, der kan anvendes inden for GMO.

I en anden aktuel sag har Syngenta taget patent på et naturligt forekomende gen for resistens mod insektangreb i chilipeber. Det har ført til indvendinger i forhold til lovgivningen, der forbyder, at naturlige gener patenteres. Syngenta afviser 'problemet'. Patentet udtages ikke på selve genet, men på metoden, der får genet flyttet fra den vilde plante til den kultiverede, da den vilde plante ikke kan bruges direkte i avlen.

Direktør for Syngenta Michael Kester udtaler:

"Patenter på gennembrud inden for forskningen inden for frø er selve sjælen i arbejdet. Vi må investere i disse ting for at udvikle en proces, der kan tilføre frøet de nye egenskaber og gøre dem salgbare. Vi deler dem med alle og gør det muligt for alle at anvende dem i landbruget. Vi beder bare om et lille bidrag til omkostningerne, vi har haft ved at opfinde 'chippen', og til at fortsætte

vores forskning frem mod gennembrud og udviklinger, der tjener os alle."

Udviklingen i EU går mere og mere i retning af at patentere naturligt forekommende gener og egenskaber. I 2007 fik et hollandsk firma patent på den etiopiske kornsart teff alene gennem at beskrive, hvordan frøet kunne omdannes til brød.

Teff er basisføde i Etiopien og har været dyrket i årtusinder. Kornsorten er meget næringsrig og glutenfri, hvilket gør den yderst interessant på et verdensmarked, hvor antallet af glutenallergikere vokser.

Patenter i EU i dag

Patenter i EU reguleres i øjeblikket af Det Europæiske Patentkontor (EPO), hvor 38 lande i Europa er tilsluttet. EU's patendirektiv regulerer rammerne for patenterne, men godkendte patenter bliver ikke automatisk gældende i alle EU-landene. Landenes patentlove varierer og det er det nationale retssystem, der er øverste myndighed.

EPO går typisk videre i sine godkendelser, end reglerne tillader.

I 2012 blev det opgjort, at der under EPO var udtaget ca. 100 patenter, der reelt var patent på naturlige egenskaber hos planter eller dyr og altså i strid med EU's patendirektiv. EU-parlamentet vedtog en resolution i protest mod dette, mens EU-kommissionen arbejder hen i mod at udvide direktivet, så firmaers ret til at tage patent på naturligt liv bliver sat i system.

Software-patenter tillades

EPO's praksis har også udmærket sig på andre områder ved ikke at følge EU's egne regler, der f.eks. forbyder patenter på software. Software er et område, hvor tusindvis af patenter vil kunne sætte begrænsninger for fri software og fordyre IT for brugerne. Også her arbejdes med at 'udvikle' reglerne.

"Tillader vi softwarepatenter, åbner vi for, at helt almindelige virksomheder kan sagsøges for dagligdags processer. For eksempel anklages små virksomhe-

der i USA for patentbrud på et patent, der dækker at sende en scanning via e-mail. Sagen er faktisk ganske vigtig," udtaler Hanne Lykke Jespersen, næstformand i Prosa.

Hvem skal godkende patenter?

Når der tales om enhedspatent og EU-patentdomstol, er spørgsmålet om, hvem der skal tage stilling til, hvad der overhovedet kan godkendes, vigtigt.

Lovgivningen er åben for vid fortolkning, men kommer det til en domstolsafgørelse, gør det en forskel, om domstolen er dansk og en del af retssystemet, så sagen kan ende ved Højesteret, eller om afgørelsen ligger hos selvfinansierende advokater i EU løsrevet fra enhver demokratisk kontrol.

De nationale patentlove varierer og kan udgøre en bremse på, at patentet lovliggøres i det enkelte land.

Sammenligner man ansøgninger til patent i Danmark med ansøgninger til Det europæiske patentkontor (EPO), godkendes der årligt omkring ti gange så mange patenter på europæisk plan, som der godkendes i Danmark.

Frihandelsaftale mellem EU og USA og patenter

Der er både nogle paralleller mellem det, der vil ske gennem frihandelsaftalen, hvis den bliver gennemført, og det som enhedspatentet og den europæiske domstol vil bevirke. Og formodentlig også en direkte sammenhæng, hvor enhedspatentet indgår i det nye fælles marked som en vigtig brik.

Parallelt ser vi udraderingen af demokrati og kontrol. I frihandelsaftalen oprettes der et overnationalt råd, der vil blive styret af multinationale firmaer. Et råd, der kommer til at stå over lovgivningen både i de enkelte lande og også i EU.

Gennem mekanismen ISDS vil frihandelsaftalen også indføre de multinationales ret til at lægge sag an mod stater, der indfører love, der begrænser virksomhedernes profit, f.eks. miljølove. Demokratiske beslutninger fjernes gennem retssager.

Patentdomstolen er mellemstatslig og vil formelt ligge uden for EU-systemet. Den vil være helt fritstående, og afgørelser vil ikke engang kunne ankes til EU-domstolen. Senere vil patentdomstolen muligvis komme ind under EU gennem en traktatændring.

Endelig er det sandsynligt, at de ensartede regler for patent er et krav fra USA og de multinationale firmaer til et tilgængeligt fælles marked.

Markedet vil formentlig oversvømmes af amerikanske patenter, der vil blive godkendt af patentdomstolen. EU vil også blive åbent land for 'patenttoldene', firmaer, der lever af at kræve licens af eller anlægge retssager mod firmaer for at bruge patenter, som patenttolden ejer eller lejer patentet på. Systemet er vidt udbredt i USA.



Åbent marked for GMO

Hvis det går, som USA ønsker, vil det europæiske marked blive åbent for GMO. På dette felt har patenter meget stor betydning. F.eks. er der et kapløb om at udvikle og sikre sig patent på egenskaber, der gør planter modstandsdygtige over for ekstreme vejrforhold og tilpasset klimaændringerne.

På frøområdet hersker de seks giganter Monsanto, DuPont, Syngenta, Bayer, BASF og Dow, firmaer, der i USA nærmer sig monopol på området.

90 % af frø inden for de store afgrøder er i dag både genmodificeret og patenteret. Her som i andre lande med en tilsvarende udvikling underskriver landbrugeren en kontrakt, der forbyder, at man genbruger sin egen avl til såsæd. Patenteret frø skal købes hvert år. Bindningen fortsætter, selvom gården skulle blive solgt. Samtidigt er priserne på frø steget voldsomt.

Hvad betyder patenter for forbrugspriserne?

Jo flere licenser der indgår i et produkt, jo mere skal producenten betale, og merprisen vil blive lagt på forbrugeren i form af højere priser. Dette vil gøre sig gældende på en lang række områder, f.eks. medicin, tekniske apparater, IT m.m.

Virksomheder i Danmark

Argumentet lyder, at det vil blive billigere og lettere for virksomheder at søge patent, og at virksomheder uden enhedspatent vil bukke under i konkurrencen og arbejdspladser vil falde væk.

Beregninger siger, at det vi blive ca. 100.000 kr. billigere at søge enhedspatentet frem for at søge patenterne i alle landene enkeltvis. Selve beskrivelsen af patentet vil naturligvis være den samme og udgør formentlig den største del af udgiften ved et patent.

Men til gengæld vil firmaernes udgifter til alverden licenser blive langt større. Mens de største firmaer indgår udvekslingsaftaler (tvær-licensaftaler), hvor de aftaler at bruge hinandens licenser gratis, vil dette først og fremmest blive en belastning for små og mellemstore virksomheder. Det vil også være dem, patenttroldene vil jagte, og de vil være i risiko for at skulle bruge masser af penge på retssager. Bøvl og udgifter vil være en langt større belastning for dem end lettelsen ved enhedspatentet.

Enhedspatentet vil altså betyde en konkurrencefordel for de store firmaer over for de mindre og også på den måde være et led i monopolisering.

Hvorfor får vi en folkeafstemning?

Mens en folkeafstemning om den vidtrækkende Lissabon-traktat blev afvist, får vi nu lov til at stemme om patentdomstolen. Når juristerne skal vurdere, om der skal udskrives folkeafstemning eller ej, ser de på, om der tidligere er sket afgivelse af suverænitet på området. Hvis suverænitetsafgivelse allerede er sket på området i et eller andet omfang, vil det senere kunne udvides uden fol-

5 gode grunde

NEJ til EU's patentdomstol

- 1. Vi kan ikke længere selv bestemme hvad der kan tages patent på**
 Det overlades til centralmagten i EU at bestemme, om der skal der skal godkendes patenter til GMO afgrøder i vores mad, hvilken medicin der skal udvikles, om man kan eje og sælge livets processer og egenskaber hos mennesker, dyr og planter,
- 2. Forbrugerpriserne vil stige på områder hvor patent indgår i varerne**
 Der vil blive godkendt langt flere patenter, og jo flere licenser der indgår i et produkt, jo mere skal producenten betale. Det vil blive lagt over på forbrugeren i form af højere priser.
- 3. Man kan allerede i dag søge et enhedspatent, der gælder for de fleste lande**
 Selvom Danmark stemmer nej, vil danske virksomheder kunne søge enhedspatent, der vil gælde i de øvrige EU-lande. Der vil ikke, som skræmmekampagnen siger, gå danske arbejdspladser tabt på den konto.
 Husk hvad tilhængerne sagde,



da vi skulle stemme ja til euro'en i 2000. Hvem fik ret?

- 4. EU's patentdomstol er et led i frihandelsaftalen mellem EU og USA**
 Hvis den frihandelsaftale, der nu forhandles, bliver til virkelighed, vil de multinationale firmaer stå over de beslutninger, der tages i de enkelte lande. Blandt andet gennem et overnationalt råd og gennem retten til at anlægge sag mod regeringer, der fremturer med nationale beslutninger.
- 5. EU's patentdomstol er en del af opbygningen af Europas Forenede Stater**
 Ensartede regler for patent skal sikre de multinationale koncerner et nemt tilgængeligt fælles marked, total kontrol over udviklingen af markedet, og eliminere nationale regler og bestemmelser

keafstemning. Dette var Højesterets argument i sagen om Lissabon-traktaten.

Vi har altså fået lov til at stemme om patentdomstolen, fordi der for det første afgives suverænitet, og fordi det sker for første gang på dette specielle område. Det betyder også, at vi inden for EU-systemet aldrig vil tillades en ny folkeafstemning om patent, hvis der stemmes ja.

Hvis vi stemmer nej til patentdomstolen og enhedspatentet, vil danske virksomheder stadig kunne søge enhedspatentet, hvis de ønsker det. Der skal blot sendes en ansøgning om dansk patent også, for enhedspatentet vil formodentligt blive gennemført under alle omstændigheder, da kun Dan-

mark og Irland får en folkeafstemning. Reglerne omkring patentet er dog ikke færdigforhandlet, ligesom flere lande vil holde sig udenfor (Polen, Spanien og Italien).

Gennemførelsen af en EU-patentdomstol vil være en byggesten til Europas forenede stater. At stemme et nej igen vil naturligvis ikke alene kunne stoppe denne udvikling, men vil være et vigtigt skridt for EU-modstanden.

Stem nej i maj!
Støt Folkebevægelsen mod EU's
kampagne og valgkamp!
Sig NEJ til EU!

Voldeligt regimeskifte orkestreret af EU og USA

Rusland betegner de nye ukrainske magthavere som 'illegitime' og fordrielsen af den demokratisk valgte præsident Viktor Janukovitsj som 'et kup'.

EU har anerkendt den ny regering og den indsatte præsident Oleksander Turtjinov. Angela Merkel har taget den tidligere præsident og indtil magtskiftet korruptionsfængslede Julija Timosjenko under sine beskyttende vinger.

Der er udskrevet præsidentvalg til den 25. maj – samme dag som der afholdes EU-parlamentsvalg i alle medlemslande. Det er ikke tilfældigt valgt. Det skal signalere, at Ukraine er på vej mod EU.

Janukovitsj flygtede, da bevæbnede demonstranter med nynazister i spidsen gik til angreb på præsidentboligen. Han anerkender ikke sin afsættelse som præsident og antages at være gået under jorden blandt sine støtter.

Han blev valgt som præsident i 2010 med 48,95 pct. af stemmerne mod Timosjenkos 45,47 pct. Valget blev af alle internationale observatører karakteriseret som 'fair' og demokratisk.

De nye magthavere eftersøger ham nu for 'massemord'.

Situationen i Ukraine er langt fra stabiliseret, og der kan ske nye dramatiske udviklinger.

Det er langt fra et rent ukrainsk op-

gør om landets placering mellem EU og Den Russiske Føderation. Stormagterne EU, USA og Rusland har spillet en stor og aktiv rolle.

Det var ikke fredelige demonstranter, men velbevæbnede og militært uddannede militser, der gennemførte et voldeligt regimeskifte. Det var fascister og nynazister, der førte an i opstanden i Kiev.

De rev et mindesmærke ned for sovjetiske soldater, der befriede Ukraine for Nazityskland, og hejste racistiske flag og nazibannere over det besatte

Kampen om Ukraine

rådhus og på Maidan-pladsen.

Over hele Ukraine er der væltet mere end to dusin Lenin-statuer.

Nynazisterne går ind for et 'etnisk rent' Ukraine. Det anslås, at de voldelige højreekstremister, der kom til Kiev fra hele Ukraine, udgjorde 30 pct. af demonstranterne.

Hverken de amerikanske medier eller medierne i USA har rapporteret om fascisternes rolle i omvæltningen, men forsøger at fremstille de udefra orkestrerede begivenheder og afsættelsen af den valgte præsident som en spontan,

folkelig og helt igennem legitim 'revolution'.

Det er alt andet end det. Det er et regimeskifte påtvunget Ukraine af EU og USA – i rivalisering med Rusland og i en gammel kamp mellem europæiske stormagter om kontrollen med Ukraine og dets ressourcer, og som opmarchområde med Rusland.

Hitlertyskland var en af de historiske spillere. Merkels store interesse for Ukraine har lange aner i tysk politik.

Tysk politik er nu også EU-politik. Den ukrainske befolkning er dybt splittet i synet på forholdet til EU. En del af den har illusioner om, at EU vil sikre et socialt løft. Det modsatte vil være tilfældet. 'Hjælp' og 'bistand' vil være behæftet med nyliberale betingelser som i forhold til Grækenland. Den vil blive kostbar for den almindelige ukrainer.

At afsætte en 'demokratisk valgt' præsident er ikke noget problem for hverken USA eller EU. Det er sket før også i medlemslande som Grækenland og Italien.

For striden om Ukraine handler ikke om 'demokrati' eller 'diktatur' eller politisk styreform, men om økonomiske og politiske stormagtsinteresser og om marionetpolitik.

Netavisen 25. februar 2014

Den utrolige historie om, hvordan Krim blev foræret til Ukraine

I Vesten er alle koldkrigsreflekser helt oppe at ringe over det russiske militær på Krim. Propagandaen buldrer løs om, at 'Krim er besat af Rusland', og 'Rusland truer med at besætte hele Ukraine'.

Nutidens gale koldkrigere – som den danske Søren Pind, nogle amerikanske republikanere samt den ekstreme højrefløj i Tyskland og EU – har signaleret deres villighed til at føre krig for at drive russerne uf af Krim.

NATO rasler krigerisk med raketterne.

Et nyt kapitel er ved at blive skrevet i

Krim-halvøens lange og dramatiske historie.

Krim er lidt mere end halvt så stort som Danmark og med en befolkning på næsten to millioner. Cirka 60 pct. er etniske russere, cirka en fjerdedel er etniske ukrainere, mens godt 12 pct. er tatarer.

I Vesten er halvøen først og fremmest kendt som et fantastisk feriested, og havnebyen Sevastopol som hjemsted for den russiske Sortehavsflåde.

Krim er også berømt som vært for Jalta-mødet i februar 1945 mellem 'de tre store' i den antifascistiske koalition under 2. verdenskrig, som knuste Hit-

lertyskland og aksemagterne: Churchill, Roosevelt og Stalin. Jaltamødet lagde grundlaget for efterkrigstidens verdensorden.

Det oprindeligt tyrkiske mindretal – krimtatarerne – har en historie tilbage som halvøens herskere i det osmanniske rige indtil slutningen af 1700-tallet, hvor Krim blev en del af Rusland.

I perioden med store folkeflytninger under 2. verdenskrig, i 1944, blev hovedparten af tatarerne tvangsflyttet til Centralasien på grund af deres samarbejde som mindretal med den nazistiske besættelsesmagt. Det drejede sig

ifølge kilder om ca. 200.000 personer.

I dag er Krim en 'selvstændig autonom republik' i det Ukraine, der opstod efter og i forbindelse med Sovjetunionens opløsning i 1991. Men Krim har historisk kun i en relativt kort periode været en del af Ukraine.

Khrustjovs 'gave' til Ukraine

Folk på 60 år eller derover, som er født på Krim, blev ikke født som ukrainere. Hovedparten af befolkningen er russisk, og de blev født i den daværende Russiske Socialistiske Sovjetrepublik, der ligesom Ukraine dengang var et af landene i Sovjetunionen (USSR).

Der var ingen tvivl om Krims nationale status som russisk.

Den 5. marts 1953 døde Josef Stalin. Det er nu veldokumenteret, at han blev myrdet. Hans efterfølger var Nikita Khrustjov, en indtil da skjult modstander af Stalin og hans politik.

Den 27. februar 1954 bragte avisen Pravda – talerøret for den sovjetiske ledelse – en kort notits om, at det højeste statsorgan, præsidiatet for Den øverste sovjet, otte dage tidligere havde dekretet, at Krim skulle overføres fra den russiske sovjetrepublik til den ukrainske ditto, angiveligt som en 'gave' for at understrege de styrkede bånd mellem Ukraine og Rusland i anledning af 300-året for en traktat mellem de to lande.

Det var en absurd farce, som fandt sted helt uden forudgående diskussion og med kun 13 af de 27 medlemmer af Den øverste sovjet tilstede. De tilstedeværende vedtog enstemmigt Khrustjovs forslag.

Dengang blev det hele opfattet som en symbolsk gestus. De to lande var begge med i Sovjetunionen og oplevede et økonomisk opsving oven på Hitlers ødelæggende angrebskrig. Sovjet var efter krigen for alvor blevet en politisk verdensmagt. Ingen forestillede sig, at kapitalismen ville blive genoprettet og Sovjetunionen opløst.

I 1992 afgjorde det kapitalistiske Ruslands Øverste Råd, at Krim-regionen var overdraget illegitimt til Ukraine. Spørgsmålet har aldrig været behandlet i internationale forummer.

Der gættes stadig på motiverne bag



Khrushchev på Time december 1953

'gaven'. Khrustjov havde været partileder i Ukraine fra 1938-47. Det er den fremherskede opfattelse blandt russiske historikere af i dag, at han med den ville sikre sig en ellers tvivlsom støtte fra den ukrainske partiledelse.

Under alle omstændigheder var det absurd teater, som så meget under Khrustjov. Han gjorde op med Stalins politik og påbegyndte i løbet af en kort årrække den genopretning af kapitalismen, som forvandlede de tidligere socialistiske lande til oligarkernes paradiser.

Den 5. marts – på 61-årsdagen for Stalins død – blev han hyldet mange steder i Rusland og det tidligere Sovjetunionen som en manifestation mod den genoprettede kapitalisme. I Sevastopol bar man hans portræt i en demonstration.

Krims parlament: Folkeafstemning om tilhørsforholdet

Krim fik efter Sovjetunionens opløsning status af en autonom republik i Ukraine med eget parlament og regering. Rusland har ifølge den seneste traktat med Ukraine lejet flådebasen Sevastopol frem til 2042.

Den voldelige opstand i Ukraine, anført af højreekstremister, som har indsat en EU- og NATO-ankendt provestlig regering i Kiev, førte også til en tilspidset konflikt omkring Krim.

Den 6. marts har Krims lokalparlament i Simferopol enstemmigt stemt for og ansøgt om, at den autonome ukrainske halvø bliver en del af Rusland. Det skriver det russiske nyhedsbureau RIA, som også oplyser, at der er en lov på vej

gennem parlamentet i Moskva, som vil gøre det muligt.

I vedtagelsen fra lokalparlamentet hedder det, at det har besluttet "at træde ind i Den Russiske Føderation med en enheds rettigheder som en del af Den Russiske Føderation".

Krims politiske ledere har besluttet, at spørgsmålet om Krims fremtidige tilhørsforhold skal sendes til folkeafstemning blandt Krimboerne søndag den 16. marts.

Hele situationen, som har udviklet sig i Ukraine, minder meget om situationen i Georgien i 2008, hvor en amerikansk-støttet regering gik i krig med Rusland om Sydossetien og led et markant nederlag.

Oprørslederne i den nyindsatte regering i Ukraine brød selv den aftale, de indgik med den nu fordrevne præsident Janukovitsj, EU og Rusland om en fredelig og diplomatisk løsning på krisen. USA, EU og NATO har støttet dem – og tilsyneladende glemt, hvad der skete for deres venner i Georgien.

Rusland og Putin har handlet beslutsomt og ser ud til at gennemføre en tilbagevenden af Krim til Rusland.

Et flertal ved en folkeafstemning, der vil løsrive Krim fra Ukraine og gøre det til en del af Rusland, vil være svært for USA og EU at ændre. Det er en kendsgerning, at Krim er under faktisk russisk kontrol – og vil blive ved med at være det, uanset hvad EU og Vesten skridter til at sanktionere, og hvor meget de larmer. Også selvom de ikke vil anerkende en sådan løsrivelse.

Der er fortsat ikke løst et skud på Krim. Og legitimiteten afgøres af de internationale styrkeforhold.

Det gælder også i forhold til det øvrige Ukraine, hvortil vestlige diplomater valfarter med euro og dollars og løfter om bistand af enhver art. EU og NATO er ved at indlemme et nyt medlemsland.

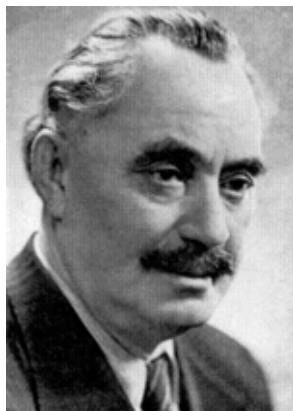
Der forlyder ikke noget om, at ukrainerne vil blive spurgt ved folkeafstemninger.

Og hundeslagsmålet mellem imperialisterne indbyrdes vil fortsætte non-stop.

Klaus Riis
Netavisen 6. marts 2014

Folkefrontens relevans

Af Raul Marco



Folkefront i dag?

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer har besluttet at genudgive kammerat Georgi Dimitrovs rapport til Den Kommunistiske Internationales syvende kongres, afholdt den 2. august 1935, hvor han formulerede folkefrontspolitikken til at bremse fascismens offensiv og placere de kommunistiske partier og arbejderklassen i perspektivet for erobringen af den politiske magt.

Selvom den blev skrevet for næsten 80 år siden, fortsætter dens væsentlige teser med at have en fundamental gyldighed, da det kapitalistiske system oplever en krise, og regeringerne til dens tjeneste træffer foranstaltninger for at placere byrden på arbejderklassen og folkene, som dengang. Ligesådan finder store begivenheder sted i flere lande, som viser, at fascismen er en politisk mulighed for borgerskabet til at indskrænke arbejderklassens og det arbejdende folks rettigheder og interesser så meget som muligt, til at fjerne staternes offentlige budgetter, til at underkvinde nationer og tage deres natur-, mine- og energiresourcer af hensyn til genoprettelsen af den store finanskapitals akkumulation.

Beslutningen om at genudgive dette værk er rettidig, fordi vi kommunister står foran politiske opgaver og her finder noget teoretisk og praktisk orientering til at være uvurderlig.

Internationalens sjette kongres havde advaret om den fascistiske fare midt i det kapitalistiske systems krise. I en af dens teser konkluderede den: **"Næsten overalt er der fascistiske tendenser og kim til en fascistisk bevægelse i en mere eller mindre udviklet form."**

I hans rapport til den syvende kongres går kammerat Dimitrov ud over at angive "de fascistiske udbrud" eksistens og fordømme en "fascistisk offensiv" fra borgerskabet til at bremse uddybningen og udvidelsen af det kapitalistiske systems krise.

Som om det var i dag, fastslår han:

"De imperialistiske kredse forsøger at lægge hele krisebyrden på arbejdernes skuldre," og tilføjer: "De forsøger at løse markedernes problem ved at slavebinde de svage folkeslag, ved at øge det koloniale pres og ved en ny nyopdeling af verden gennem krig."

Han konkluderer, at til begge ting "behøver de fascismen".

At det kapitalistiske system er i krise, er en uomtvistelig sandhed. I udviklingen af dens forskellige faser er det tydeligt, at den sociale ulighed og polarisering er øget. Rigdommen er koncentreret i færre og færre hænder med den deraf følgende forarmelse af det store flertal.

Endda Verdens Økonomiske Forum, der mødes en gang imellem i byen Davos i Schweiz, har været nødt til at erkende, at den stadigt voksende kløft mellem rig og fattig åbner et perspektiv hen mod borgerkrige.

Det betyder, at matadorerne eller deres repræsentanter, som forsamles der, er bekymrede, at stigningen i antallet af fattige verden over vil være en hindring for den enorme kapital, der er akkumuleret af de transnationale virksomheder, i at finde afsætningsmuligheder

Og siden de er bevidste om de politiske og sociale konsekvenser af denne virkelighed, fastlægger og gennemfører de diverse politikker og foranstaltninger.

De opmuntrer akkumulationen gennem krige og militære interventioner, hvorved de ødelægger produktivkræfterne og skaber og producerer andre, mens de søger at skabe profit til deres militærindustri, der selvfølgelig er forbundet til finanskapitalen. Irak, Afghanistan, diverse lande i Mellemøsten og Afrika er tydelige eksempler på disse politikker.

Nedskæringerne i lønningerne samt afskaffelsen eller nedsættelsen af arbejdsmarkeds- og sociale ydelser i almindelighed er en form for røveri af de statslige budgetter begået af finanskapitalen, som overtager de offentlige midler, og på denne måde placerer den krisens byrder på arbejderklassen og folkene, hvilket skaber mere social ulighed, men også bredere muligheder for folkelige kampe.

En tredje bestanddel af disse politikker og foranstaltninger er finansiel spekulation i alle lande i boliger, energi og energiresourcer, lån til regeringer og direkte investeringer til udnyttelse af naturressourcerne, gennem hvilket de skaber alvorlige miljøproblemer, mens de plyndrer folkenes rigdomme. Men det understreger også en modsætning mellem disse landes og folks nationale interesser og den imperialistiske kapital, der udtrykkes i øjeblikkets multinationale selskab.

En bestanddel af politikken for at afværge krisen, som også indeholder fascistiske elementer, ses i regioner i USA i forbindelse med undertrykkelsen af indvandrere og de protester, de foretager.

I dette land er der en stærkt voksende fængselsindustri, der i private fængsler indespærre indvandrere, der mangler den dokumentation, der er krævet af regeringen for at forblive i dens territorium. De opbevares i fængsler og deporteres derefter af private virksomheder, der modtager betalinger fra staten for denne service.

Dette er en lukrativ forretning, der er forbundet med finansielle virksomhe-

der, som til deres formål kræver love, meninger og værdier i samfundet, så indvandrere bliver til farlige elementer, som skal forfølges, fængsles og omgående udvises. Fremmedhad, dvs. diskursen om racemæssig overlegenhed af en fascistisk type, tager form i dette land og i forskellige dele af Europa.

“Corrections Corporation of America”, der er et amerikansk privatejet selskab dedikeret til fængsling af indvandrere, har protesteret mod tendensen til at lempe reglerne for og kontrollen af indvandrere, fordi det ville ”reducere efterspørgslen efter fængsler og tjenesteydelser”, der er forbundet med denne forretning.

I midten af krisen udvikler neo-fascistiske holdninger sig i flere lande.

Dimitrov definerer fascismen som det borgerlige diktators mest terroristiske form, der opstår og udvikler sig netop under en krise i det kapitalistiske system, og når arbejderklassen og folkemasserne i almindelighed tager initiativ til at forsvare deres rettigheder og interesser og tilkæmpe sig vigtige politiske krav.

Med andre ord, **fascisme er sammensmeltningen af finanskapitalen, de multinationale selskaber, med den mest reaktionære politiske magt.**

På dette tidspunkt har de mest reaktionære regeringer i Spanien, Tyskland, Italien, Tyrkiet og Israel samt regeringer, der er påvirket af Socialdemokratiet, overgivet sig fuldstændigt til finanskapitalen, og med det fjerner de de forsigtige sociale krav fra deres programmer, som de altid har forsvaret, og dermed opfylder de deres historiske karakter af at være optakten til ultrahøjreorienterede regeringer og nogle gange til fascisme.

I årene fra Anden Verdenskrig og indtil nu var jagten på akkumulation af kapital i krisetider altid baseret på tre komponenter: 1) Finanskapitalens dominans over enhver anden form for kapital. 2) Fremstød for militærindustrien, og 3) Søgen efter, opdagelse og kontrol med naturressourcer, olie, gas og mineraler i almindelighed.

I USA, der stadig er den vigtigste leder af det kapitalistiske system, er Pentagons budget steget mere end 90

% siden 2000. Det er en kendsgerning, der finder sted sammen med militærets øgede deltagelse i politiske beslutninger.

Ligeledes er antallet af højreradikale grupper, der er dedikeret til at fremme racehad og ekstrem nationalisme, øget siden 2009 fra 1753 i det år til 2145 i 2010.

En rapport fra “Department of Homeland Security” fra 2010 bemærker, at højreekstreme folk herunder militser, der fremmer teorien om hvid overlegenhed, tager sagen om indvandrere op for at rekruttere medlemmer og træffe foranstaltninger mod indvandrerne.

Vi kan ikke sige, at fascismen, sådan som den har været i fortiden, er ved magten i USA og i Europa. **Men vi kan advare om, at der er betingelser og processer, som tager form og peger i den retning, og vi kommunister er nødt til at vedtage tilsvarende sikkerhedsforanstaltninger.**

Kriminaliseringen af sociale protester og indsættelsen af den opfattelse i forfatningsmæssige modeller, som fremhæver markedsøkonomien og nødvendigheden af at indføre underkastelsen af arbejderklassen og folket generelt under opfyldelsen af de love og regler, der opstår fra denne opfattelse, som driver populistiske regeringer som Rafael Correas i Ecuador eller Ollanta Humals i Peru samt de israelske zionisters undertrykkelse af det palæstinensiske folk, kriminaliseringen af indvandrere i mange lande, herunder hvad der bliver gjort mod haitianerne i Den Dominikanske Republik, den Yankee-ledede styrkes militære besættelse af Haiti i FN’s regi, aktiviteten og indflydelsen af bl.a. det ultra-højreorienterede Tea Party, Frankrigs imperialistiske invasion af Mali, folkemordet i Congo og udbredelsen af neo-nazisme over hele Europa **udgør elementer, der bringer vand til fascismens mølle eller i det mindste til fascisering af det samfundsmæssige og politiske liv i mange lande.**

I dette perspektiv er **folkefrontspolitikken** relevant, eller hvad man kalder den i det enkelte land, men som sådan en

front er det en koalition af forskellige politiske grupper, der søgende efter et fælles mål laver en programmæssig aftale og handlingslinje.

Uden en fleksibel holdning er det vanskeligt, hvis ikke umuligt at nå frem til aftaler med andre politiske kræfter med andre ideologiske og politiske mål end det kommunistiske partis.

I denne forbindelse fastslår kammerat Dimitrov følgende:

“... Organisationer, politiske såvel som økonomiske, er stadig under borgerskabets indflydelse og følger det. Den sociale sammensætning af disse partier og organisationer er heterogen ... Det forpligter os til at nærme os de forskellige organisationer på forskellige måder, under hensyn til, at ikke sjældent ved hovedparten af medlemmerne ikke noget om dens ledelses reelle politiske karakter. Under visse betingelser kan og skal vi forsøge at trække disse partier og organisationer eller visse dele af dem til den anti-fascistiske folkefronts side på trods af deres borgerlige ledelse.

I hvert land vil der være nogle særlige omstændigheder, der bestemmer, hvilke politiske kræfter der vil udgøre fronten, og hvad der vil være de programmæssige linjer og grundlæggende mål og målsætninger, som inspirerer det. Desuden vil niveauet af det kommunistiske partis udvikling som et arbejderklassens parti, der har overtagelsen af magten og opbygningen af socialismen som sit fundamentale mål, have en betydning.

Generelt i en folkefrontspolitik indgår partiet på den ene side i et politisk samarbejde, som ikke er et classesamarbejde, med andre partier på grundlag af visse aftaler i en situation, der kan være kortvarig eller langvarig i søgen efter et mål, der er fælles for disse kræfter. Til dette formål er det villigt til at foretage politiske indrømmelser i bytte for andre og indgå en aftale.

På den anden side: **Som en princip-sag giver partiet aldrig afkald på sin karakter og dets revolutionære mål, som alle opretholdes og fremmes i aftalens løb, mens det strengt handler i overensstemmelse med sit**

ord og underskrift. Det kommunistiske parti må aldrig give afkald på sin mission og skal altid huske på, at det må blive bygget op som en kraft, der er bestemt til at være denne proces' førende og kæmpende fortrøp. Partiets aktive liv er en betingelse for frontens opståen og udvikling.

Disse ting samt stræben efter total magt eller en del af den er de generelle spørgsmål, som vi kommunister bør rette os efter i ethvert land, mens vi udøver folkefrontspolitikken. Hvad den hedder, hvilke kræfter der indgår i den, og hvad mål den har, er spørgsmål, der er bestemt af de konkrete realiteter.

Lagt frem generelt på papiret er det let at forstå. I praksis er det mere kompliceret, fordi der er flere faktorer, heriblandt interesser og holdninger i de politiske kræfter og sociale sektorer, som må antages at være en del af fronten, men vores niveau af teoretisk forståelse af problemet, forsigtighed og passivitet, der kan påvirke os, eller i det mindste vores mangel på revolutionær beslutsomhed kan også være forhindringer.

Folkefrontspolitikken er en alliancepolitik, og i disse laver man ofte afvigelser og fejl såsom følgende:

1. Højreafvigelser, dvs. reformistiske afvigelser, kort sagt opportunistiske, fordi vi kunne opløse os selv i fronten, udviske grænserne med de andre kræfter, eller vi kunne nøjes med små umiddelbare mål, og vi kunne omdanne reformerne til mål i sig selv, mens vi glemmer, at reformerne skal hjælpe os til at skabe bedre betingelser for de revolutionære mål.
2. Venstre- eller ultra-venstre-afvigelser, som er udtrykt i en benægtelse eller afvisning, der ofte er omfattet af snak om nødvendigheden af at opretholde renheden af vores generelle mål og principper, af at lave politiske indrømmelser, når hvad det handler om, ikke er revolutionens og socialismens relevans, men hvordan man kan kæmpe sammen med andre kræfter mod en fjende, der i øjeblikket forekommer magtfuld og bliver en hindring, der skal overvindes, for at revolutionen skal kunne få bredde

til at bevæge sig fremad.

3. Formålsløshedens afvigelse, som er udtrykt i afvisningen af at indgå en aftale af frygt for at lave fejl, eller fordi vores begrænsede udvikling ikke tillader os at lede fronten, mens vi glemmer, at vores sikre og korrekte ideer kunne udstikke den ledende kurs, og at vi kunne vokse i kvalitet og kvantitet blandt vores allierede i masserne.



Vores partier er nødt til at overkomme disse afvigelser og turde kæmpe for deres ideer og for ledelsen af folkemasserne blandt de andre partier på venstrefløjen, socialdemokraterne eller centrum afhængigt af det enkelte lands omstændigheder.

- Det er nødvendigt for proletarietets parti at forstå og anvende alliancernes politik, dvs. aftaler og kompromiser, uanset omstændighederne for at kunne modstå reaktionens offensiv og for at kunne udvide pladsen for politisk deltagelse, dvs. tage positioner i fagforeninger og folkelige organisationer, deltage i valg under borgerligt demokrati og gå fremad i processen med kræfternes akkumulation.

- Proletarietets parti skal huske på, at disse politikker er nødvendige både i tilstande af vanskelighed og underlegenhed såvel som i tilstande af de revolutionæres kræfters overlegenhed.

Der har været erfaringer vedrørende disse spørgsmål overalt og på forskellige tidspunkter. Selve folkefrontspolitikken, som blev formuleret af Komintern i perioden 1934-1939, blev misforstået af nogle og angrebet af andre. Spanien og Frankrig har erfaringer at bidrage med på dette område.

Blandt de følelsesladede kritikere og modstandere af denne politik stod Trotskij og hans tilhængere. De an-

fægtede folkefronterne, stemplede dem som områder for klasseforlig med borgerskabet og stillede enhedsfronterne, der består af sektorer, der er identiske med arbejderklassen, i modsætning til dem.

Kort sagt er folkefrontspolitikken et konkret svar fra kommunisterne til den imperialistiske politik for fortsat at lægge krisens byrde på arbejderklassens ryg.

Endnu vigtigere har denne orientering en tendens til at være rettet mod, at kommunisterne foreslår at opnå magt eller være en del af den gennem folkedemokratiske regeringer, som ud over at løse de umiddelbart største problemer hos arbejderklassen og det arbejdende folk generelt garanterer demokratiske rettigheder og borgerlige frihedsrettigheder og samtidig fjerner faren for en sammensmeltning af finanskapitalen med den mest reaktionære borgerlige stat og indførelsen af et terroristisk diktatur.

De politiske resultater af den nuværende kapitalistiske økonomiske krise vil afhænge af de politiske kræfters handlinger og deres intelligens i at drage fordel af situationen. Fra en økonomisk krise og en verdenskrig opstod den første socialistiske revolution, Oktoberrevolutionen i 1917 i Rusland, men fra en anden økonomisk krise opstod den tyske fascisme under ledelse af Adolf Hitler.

Dvs. krisen kan bidrage til revolutionen, hvis der er en politisk kraft med indflydelse blandt masserne og evne til at udvikle de taktiske bevægelser, der tillader den at styrte de borgerlige og pro-imperialistiske regeringer.

Spørgsmålet om det kommunistiske parti som den historiske kategori og ledende kraft sammen med folkefronten, der forener og mobiliserer de patriotiske og revolutionære reserver for et enkelt formål med henblik på at gøre en ende på imperialistisk dominering og deres lakaj regeringer, er en opgave, som vi skal fortsætte med at yde en hurtig løsning.

Torsdag den 17.- søndag den 20. juli

Rødt og revolutionært: Sommertræf

Fra den 17. - 20. juli afholdes det spændende sommertræf – eller den lille sommerlejr - på Sydøstsjælland med APK og Oktober Støttekreds som arrangører.

For at sikre muligheden for deltagelse af børnefamilier (også med indtil flere småbørn) er faciliteterne på et moderne vandrehjem noget bedre end 'normal' sommerlejrstandard.

Der vil være diskussioner og aktiviteter for alle aldre – børn, unge, voksne og meget voksne.

Hovedtemaerne er:

Efter EU-valg og folkeafstemning – Hvordan fortsættes opbygningen af modstanden mod den nyliberale offensiv, EU-staten, krise- og krigspolitikken?

Hvordan ser et socialistisk

samfund og et socialistisk Danmark ud?

Lejren åbner torsdag den 17. juli mellem kl. 12-17 og lukker søndag formiddag den 20. juli.

Der er gode kollektive trafikforbindelser og gode udendørs faciliteter for børn i alle aldre og en smuk natur inkl. bålplads og badestrand lige udenfor døren.

Priser pr. for voksne for 3 dage incl. mad variere fra 750 til 1400 afhængig af værelsestype, kontakt os for nærmere information. Børn mellem 3 og 15 år. 500 kr. Børn under 3 år. gratis.

Kontakt for mere info:

På telefon 9186 2882 hverdage 14-18. Eller i Oktobers Bogbutikker, eller på mail: info@oktobernet.dk



**2-10. august 2014
Izmir-Dikili, Tyrkiet**



24. Internationale Antifascistiske og Antiimperialistiske Ungdomslejr

De internationale ungdomslejre afholdes hvert andet år på forskellige kontinenter. I 2012 var det i Venezuela.

I 2014 er det i Tyrkiet, ved havet og havnebyen Izmir-Dikili.

Tusinder af unge antifascister og antiimperialister – fortrinsvis mellem 15 og 25 - fra hele verden vil træffes og fortælle om deres kampe og erfaringer. Der vil være debatter om centrale fælles spørgsmål for verdens unges kamp for en bedre fremtid, mod nyliberalisme, fascisme, imperialisme og krig.

Der vil være koncerter, film, dokumentar – og masser af spændende workshops.

Lejren er åben for alle antifascister og antiimperialister.

I 2006 var Danmark og DKU vært for lejren (i Isterød, Nordsjælland) – og DKU er også ansvarlig for mobiliseringen til lejren i Tyrkiet i år.

Prisen for lejren vil være ca. 1000 kr. for hele opholdet. Dertil kommer rejseudgifterne og ekstra.

Er du interesseret i at være med, så kontakt en af Oktober bogbutikker. Eller send mail for mere info på: iul2014@apk2000.dk

S.F.

**"forlod" regeringen og fik ny partiformand -
Efter deres udtræden, erklærede hun,
har regeringen foretaget
en yderligere højredrejning.**

**Dette parti som er blevet -
fuldblodseuropæere -
og som stortrives i det borgerlige parlament -
har samme at takke for sin eksistens -
via tilskuddene de får pr. afgivet stemme
ved folketings- og kommunalvalg.**

**Det politiske ståsted er gradvist blevet
udpræget soc.dem.sk, -
og bakterien derfra har lammet og fordærvet
partiet . så at kalde det
- Socialistisk Folkeparti -
ligger på grænsen til højforræderi.**

N.B.

Skal EU bestemme alt?

Støt Folkebevægelsen mod EU

*Bliv medlem:
50 kr. for det første år*

Vær med i kampen for et
Nej til EU's patentdomstol -
Sæt X ved Liste N

Valgmateriale og mere info

www.folkebevaegelsen.dk

Facebook:

FolkebevægelsenModEU



Kamp fra gulvet: Stem NEJ til overenskomsterne

I februar tikkede den ene meddelelse efter den anden ind om, at nu var overenskomsten i hus for industrien, for transportområdet, for byggeriet, men hvad betyder det? Kort sagt vil det sige at størstedelen af overenskomsterne, der er til forhandling nu, er forhandlet frem til et forlig, som medlemmerne af forhandlingsudvalgenes organisationer skal stemme om før aftalerne kan underskrives og træde i kraft. Elektrikeroverenskomsten, der ligner alle de andre overenskomster anbefales således enstemmigt af Dansk EI-forbunds hovedbestyrelse med begrundelsen at de har fået det samme som Dansk Byggeri og nogen elementer fra industrioverenskomsten, men vi har ikke givet indrømmelser, siges der i en presmeddelelse. Formanden Jørgen Juul Rasmussen fremhæver især markant forbedrede værktøjer til indsatsen mod social dumping.

Men hvad er det så for værktøjer? I industriens forligsaftale er det ikke lykkedes mig at finde nogen bestemmelser der kan bruges mod social dumping. I byggeområdets OK-forlig er det i hovedsagen nogen gummibestemmelser om "misforhold ved lønfastsættelsen" og "omgåelse af overenskomstens bestemmelser", bestemmelser der stort set altid vil føre til faglig voldgift i ArbejdsUretten. Altså blot lidt mere opfindsomhed fra virksomhedernes side. Det har fået Bygge-, jord- og miljøarbejdernes (BJMF) forhandlere til at stemme nej og alle er indkaldt til medlemsmøde den 19.3., hvor forbundets forhandlere skal forklare sig.

Nej til OK2014

Formanden, Claus Westergreen, siger at protokollatets bestemmelser er "et lille skridt på vejen – og som nogle har kaldt kædeansvar light, men det er ikke et egentlig kædeansvar". Han er ligeledes kritisk overfor at protokollatet bortfalder ved næste overenskomst. *En anden væsentlig årsag til at BJMF ikke anbefaler forliget er, at overenskomsten bliver treårig i en tid hvor det forventes at byggeriet går bedre tider i møde.*

Hos malerne brød forhandlingerne sammen den 6.3. Den enighed der var opnået mellem Danske Malermestre og Malerforbundet i Danmark om at arbejdet skal være overenskomstdækket hvis det gives videre til en underentreprenør blev nemlig underkendt af Dansk Arbejdsgiverforening. Derfor anbefaler Malernes forhandlingsudvalg et NEJ til overenskomsten.

Også på det grønne område er der problemer med at nå frem til et forlig. Danske Anlægsgartnere har fået ny ledelse og dermed et nyt forhandlingshold, derfor læner de sig så meget op ad Dansk Arbejdsgiverforening at de tilpassede aftaler om løndumping blev underkendt og forhandlingerne brød sammen, på trods af at tilsvarende aftaler allerede er godkendt på transportområdet. 10. marts meddelte forligsmanden at de varslede konflikter udsattes med yderligere 2 uger, at der var indgået forlig



Formand for BJMF Claus Westergreen

for ca. 88% af de involverede arbejdere og at der torsdag indledes forhandlinger om mæglingsforslag, hvor der ikke er indgået forlig.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82

Åbningstid:
alle hverdage 14-18



Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

1. maj

Den røde Plads i Fælledparken

RUL NEDSKÆRINGERNE TILBAGE!
NEJ TIL EU'S PATENTDOMSTOL!
X VED LISTE N

INGEN DANSK KRIGSDELTAGELSE!
STOP NAZISTER OG FASCISTER!
FOR ET SOCIALISTISK DANMARK

Musik - Fri Galaxe
- Disarray Son -
flere følger

Se mere på facebook
Oktober Bogcafé &
Støttekreds

Mordforsøg i Malmø**Nazigruppe netop kommet fra Ukraine**

Fire personer der deltog i en demonstration på kvindernes internationale kampdag 8. marts blev brutalt knivoverfaldet af nazister. En person ligger på intensiv med svære skader i hovedet og de tre andre har fået knivskader i arme og lunger. Den svenske nazist Andreas Carlsson og hans gruppe, der stod bag, var netop kommet hjem fra Ukraine, hvor de deltog som støtte for det nazistiske parti Svoboda. Store demonstrationer mod nazioverfaldet blev afholdt søndag i en række svenske byer.

Den hårdest angrebne person er en kendt antifascist og fodboldfan. I fodboldmiljøet har han bekæmpet nazi-

sternes indflydelse og har været med til at danne "Fotbollssupportrar mot homofobi".

I følge det svenske Motkraft skete overfaldene ikke tilfældigt, men virkede planlagte, da overfaldsmændene havde gennemført området i en længere periode.

International fascistisk vold

Carlsons gruppe var netop vendt hjem fra Ukraine op til 8. martsdagen. Som svar på bekymringen angående gruppen inden overfaldet udtalte Sikkerhedspoliets chefanalytiker Ahn-Za Hagström:

"Vi ser ingen ökad avsikt eller förmåga att begå politiskt motiverade brott när de kommer hem". ... "Resorna i sig är inte något vi intresserar oss för. Det är inte förbjudet att var med i någon organisation eller ha internationella kontakter eller resa". (SR.se 8 mars)

Andreas Carlson er medlem af partiet Svenskarnas Parti.

I øjeblikket bliver magtovertagel-

sen i Ukraine, der bygger på vold fra fascistiske grupper hyldet som EU's 'fredens projekt' af folk der tilhører gængse partier, der fremstår som demokratiske.

Udenrigsminister Carl Bildt forklarede f.eks. i P1:s torsdagsinterview at Svenskarnas partis søsterparti Svoboda er "europeiska demokrater som arbetar för värderingar som är våra". (Motkraft 9. marts).

Stor og bred mobilisering i mange svenske byer

Søndag blev der hastemobiliseret til demonstration i en række svenske byer - bl.a. i Stockholm, Lund og Jönköping. I Malmø samledes flere tusinde og samlingen rakte lang udover et traditionelt aktivistmiljø.

Nazismen og fascismen opruster i disse år og bruges nu som spydspids både i magtovertagelser, der udråbes som 'demokratiske revolutioner' som i Ukraine og imod progressive bevægelser. Den må afvises overalt hvor den viser sig.

**Kommunistisk Politik
Indhold nr. 3 - 2014**

TEMA: Derfor NEJ til EU's
patentdomstol

2 gange Nej i maj s. 2

Ukraine s. 3

Fattige og rige s. 4

Rul reformerne tilbage! s. 6

Guillou: Den svenske model
en katastrofe s. 10

8. marts 2014:

Mareridtet vender tilbage
- Stop det! s. 12

EU's patentdomstol: Kun for
de multinationale s. 14

Utroligt: Krim som gave til
Ukraine s. 17

Folkefrontens relevans s. 19

Nej til OK 2014 s. 23

Verden ifølge Latuff

Lenin statuer og monometet til minde om de faldte soldater i kampen mod nazismen i Ukraine blev væltet af nyt regime